

TAPAHTUMAT

Tampereen Taivaltaijat ry:n
tiedotuslehti

1/2020

TAPAHTUMAT

Tampereen Taivaltajat ry:n tiedotuslehti
48. vsk. No. 1/2020, 20.12.2019

Päätoimittaja: Anna-Maija Rae
Taitto: Anna-Maija Rae

Ilmoitushinnat vuonna 2020:

1/1 sivua 140 €

1/2 sivua 80 €

1/4 sivua 55 €

Rivi-ilmoitus 1-palstaisella sivulla:

45 mm 44 €

25 mm 22 €

Rivi-ilmoitus 2-palstaisella sivulla:

45 mm 22 €

22 mm 11 €

Toistuvien ilmoitusten hinnasta voidaan neuvotella.

No 2/2020 (huhti-toukokuu) ilmestyy
20.3.2020. **AINEISTO PÄÄTOIMITTAJALLE**
VIIMEISTÄÄN 20.2.2020
ISSN 1238.0040

TAMPEREEN TAIVALTAJAT ry.

Kuntoliikunta- ja retkeily-yhdistys
Suomen Latu ry:n jäsenyhdistys

Toimisto-Kerhuhuone
Kortelahdenkatu 10-12
33230 Tampere
puh. 0500 380 295 tai 03 214 5231
taivaltajat@gmail.com
Avoimna keskiviikkoisin
kello 17.00-18.30.

Muina aikoina viestin voi jättää vastaajaan tai lähettää sähköpostia osoitteeseen taivaltajat@gmail.com

Puheenjohtaja Raimo Raevaara
puh. 040 837 6269

Jäsenmaksu vuonna 2020:

Perhejäsenmaksu 33 €

Yhden jäsenen maksu 25 €

Nuoris- ja opiskelijajäsenyys (alle 20

vuotias nuori, joka ei opiskele tai alle

29 vuotias opiskelija) 13 €

Toisen latuyhdistyksen jäsen 19 €

Yhteisöhenkilöjäsenyys 28 €

Kansikuva: Ulkona kuin lumiukko -tapahtuma tulee taas 2020.

Tämä kuva parin vuoden takaa Hämeenlinnasta. Kuva: Anna-Maija Rae

Raipen palsta

Syksy/talvi on saapunut. Uuden vuoden ensimmäinen Tapahtumat-lehti on kädessäsi.

Pirkan hölkkä, järjestysnumeroltaan 50., saatiin vietyä läpi upeasti. Runsas 100 talkoolaista vietti hienon päivän juhlahölkän huollossa jakaen kuntojuomaa ynnä muuta tarjottavaa noin 1400 hölkkääjälle. Kiitos kaikille hölkän eteen talkoita tehneille hölkän järjestelyistä.

Yhdistyksemme syyskokous on pidetty Taivalpirtillä lokakuussa. Siellä päätettiin vuoden 2020 toimintasuunnitelma ja talousarvio. Samoin siellä valittiin toimihenkilöitä seuran toimintoihin. Paikalla oli asioista päättämässä noin puoli prosenttia jäsenistöä, jäseniä on noin 2600.

Taivalpirtti toimii jälleen talvella hiihtoretkien taukopaikkana ja tarjoaa viihtyisän kahvittelupaikan väsyneille hiihtäjille (mikäli saadaan päivystäjiä tarpeeksi). Pirtin viikonloppupäivystys hoidetaan talkootyönä, joten sinne tarvitaan talkooväkeä.

Tässä lehdessä on lisää tietoa päivystyksestä. Päivystykseen voi ilmoittautua Kerholle. Käykää hiihtoretkillä Taivalpirtillä nauttimassa päivystäjien kahvitarjoilusta. Kiitos jo etukäteen kaikille, jotka ovat mukana Taivalpirtin päivystyksessä ja huoltotehtävissä.

Talvea ja hiihtolatuja odottaen Hyvää Joulua ja Onnellista vuotta 2020!

tv. Raipe

TAPAHTUMAKALENTERI

Aamun askeleet

Joka kuukauden ensimmäisenä arkitiistaina kello 8.00 Keskustorilta Vanhan kirkon edestä. Tavoitteena kävellä noin 20 kilometriä.

Lentopalloa

Katso sivu 16.

- 6.1. Loppiaisen lyhtykävely Suolijärveltä, sivu 3
- 11.1. Päiväretki Taivalpirtin ympäristössä, sivu 16
- 13.1. Valokuvauskurssi 1/3, sivu 14
- 20.1. Valokuvauskurssi 2/3, sivu 14
- 27.1. Valokuvauskurssi 3/3, sivu 14
- 8.2. Lumen juhlaa -talvitapahtuma Taivalpirtillä, sivu 16
- 13.-15.3. Viikonloppuretki Siikanevalle, sivu 16
- 19.3. Kevätkokous, sivu 4
- 4.-13.9. Ruskaretki, sivu 17

Loppiaisen lyhtykävely

maanantaina 6.1. kello 15.00 Suolijärven uimarannan parkkipaikalta
Hervannassa, Suolijärvenkatu 5.

Lähelle pääsee bussilla 3A ja 3B (pysäkki "Teekkarinkatu" Teekkarinkadun ja Ahvenisjärventien risteyksessä). Lyhyen kävelymatkan päähän tulevat bussi 4 (päätepysäkki) ja bussi 5 (Arkkitehdinkatu).

Ota mukaan kynttilälyhty (ja/tai taskulamppu, otsalamppu...) ja itsellesi sopivaa evästä.

Reitti ja reitin pituus valitaan silloisen kelin mukaan (enintään 5 kilometriä, mutta halutessa voi tehdä lyhyemmän kävelyn).

Reitin varrella ainakin laulamme muutaman talvi-/joululaulun nokkahuilun säestyksellä.

Taivaltaajat Kaisa ja Päivi toivottavat sinut tervetulleeksi!

KEVÄTKOKOUSKUTSU

Tampereen Taivaltajat ry:n varsinainen kevätkokous pidetään torstaina 19.3.2019 kello 18.30 Kerholla, Kortelahdenkatu 10-12, Tampere
Kokouksessa käsitellään säännöissä kevätkokoukselle määrättyt asiat.

Kahvitarjoilu. Tervetuloa!

Tampereen Taivaltajat ry / Johtokunta

Kevätkokouksen esityslista

- 1 Kokouksen avaus
- 2 Kokouksen järjestäytyminen
 - 2.1 Valitaan kokouksen puheenjohtaja
 - 2.2 Valitaan kokouksen sihteeri
 - 2.3 Valitaan kokouksen kaksi pöytäkirjantarkastajaa
 - 2.4 Valitaan kokouksen kaksi ääntenlaskijaa
- 3 Todetaan kokouksen laillisuus ja päätösvaltaisuus
- 4 Päätetään esityslistan hyväksymisestä
- 5 Esitetään toimintakertomus vuodelta 2019
- 6 Esitetään tilinpäätös vuodelta 2019
- 7 Esitetään tilintarkastajien lausunto vuodelta 2019
- 8 Päätetään tilinpäätöksen vahvistamisesta
- 9 Päätetään vastuuvapauden myöntämisestä johtokunnalle ja muille tilivelvollisille
- 10 Käsitellään muut kokoukselle esitettävät asiat
- 11 Kokouksen päättäminen

Viideskymmenes hölkkä

Hölkäväki oli asettunut ryhmittäin tehtaan kentälle hölkan lähtöalueelle. Hieman ripotteli vettä, mutta muuten sää oli sopivan viileä. Ohjattu verryttely suoritettu ja mieli paloi matkaan. Aallon Jouko, vuosien kokemuksella, valmisteli lähettämään hölkkääjät matkaan. Kuului pamaus ja hölkkäkansa lähti liikkeelle. Odottelin vetoauton kanssa Niementien varrella ensimmäisiä juoksijoita. Porukasta oli jo tässä vaiheessa erottunut kaksi juoksijaa, jotka varmoin askelin riensivät loivaa mäkeä ylös. Lähdin vetämään letkaa kohti Lempääläntietä ja sitä edelleen Kenraalitorille. Yksi juoksija erottui porukasta ollen jo tässä vaiheessa noin kaksisataa metriä edellä seuraavaa. Roukon mäen alla siirryin sitten sivuun ja tässä vaiheessa välimatkaa oli tullut jo satametriä lisää. Kotkan pojalla oli kiire Nirvaan.

Näin oli viideskymmenes hölkkä lähtenyt liikkeelle. Kotkan poika, Ole Halonen, liittyi lopuksi harvojen kahdentuntin alittajien joukkoon.

Kokonaisuutena hölkkä onnistui hyvin. Vähä-Kausjärvellä paistoi jo aurinko ja toi syksyn parhaimmat värit esiin. Tapaturmia ja keskeyttäneitä oli vähemmän kuin aikaisemmin. Huoltoväki tarjoili juomaa ja muuta vahvistusta sekä kannatushuutoja hölkkääjille. Maalissa haastattelin yleisen sarjan voittajaa, alle kaksi tuntia juossutta Ole Halosta, joka kertoi, ettei tarvitse kavereita matkalla, sillä yksin on helppo juosta.

Pitkän hölkkän suorittaneita oli tänä vuonna 1285 ja talkoohölkään osallistui 74 henkilöä. Viidenkymmenen vuoden aikana on ollut 85584 hölkkääjää. Viisikymmentä hölkkää suorittaneiden joukkoon kuuluvat Havanka Jukka, Kiukas Pauli, Kuusniemi Lauri, Lahtinen Olavi, Metsälä Aulis ja Saarilampi Erkki. Onnittelut heille, hieno suoritus.

Uutena tapahtumana oli Vuoreskieppi, jonka järjestelyistä vastasi Tampereen Urheilijat 38. Lähtö ja maali oli Nirvassa. Kieppiin osallistui 83 henkilöä.

Ilmoittautuneita koko tapahtumaan oli 1637 henkilöä. Talkooväkeä eri huoltopisteissä ja ensiaputehtävissä oli 134 henkeä.

Arvostus nousee korkealle hölkkän perustajille Altti Luoma, Aulis Valonen, Esko Salonen, Veikko Roulamo ja Invar Arnberg. Saitte hienon tapahtuman aikaiseksi. Ja suuri kiitos vielä niille monille talkoolaisille, jotka viidenkymmenen vuoden aikana ovat tehneet työtä järjestelytoimikunnassa, eri huoltopisteissä sekä ensiavussa. Suuri kiitos myös Pirkan Kierroksen toimistolle, joka on panostanut jokaiseen hölkkään sataprosenttisesti.

Martti Mäkelä, puheenjohtaja, Pirkan Hölkkä

50. Pirkan Hölkkän talkoolaisten päätösjuhlissa lokakuussa palkittiin ansiotuneita Hölkkän talkoolaisia. Toinen palkitsemistilaisuus järjestetään vuodenvaihteen jälkeen Kerholla, kakkukahveineen.

Kuvakavalkadi julkaistaan seuraavassa lehdessä.

Pyöräretki Hämeen Härkätiellä ja vähän ylikin 6.-12.7.2019

Taivaltajien pitkä pyöräretki jatkoi edelleen kotimaan kiertämisen sarjaa ja suuntautui tänä vuonna Hämeen Härkätieta seurailleen Turusta Hämeenlinnaan, sieltä litalan ja Akaan kautta Tampereelle. Härkätie osittain tai kokonaan oli suunnitelmassa jo aikaisempina vuosina, mutta toteutui vasta nyt. Retkeläisiä oli saatu kokoon juuri minimimäärä, kahdeksan henkilöä. Jälleen tuttu autokuskimme Kalle heitti meidät kalustomme kanssa lähtöpisteeseen, tällä kertaa Turkuun.

Alkajaisiksi kierrettiin ja tutkittiin linna. Tämä tuskin oli meistä kenellekään ensikäynti ja läpikävely oli melko nopea. Hienossa kunnossahan linna on nyt ja kelpaa sitä esitellä meille turisteille. Linnan historia juontaa 1200-luvun lopulle, jolloin Ruotsi alkoi rakentaa linnvoja valtakunnan itäisen osan eli Etelä-Suomen ja siihen yhdistetyn Länsi-Karjalan

puolustamiseksi sekä hallinnon järjestämiseksi. Aurajoen suulla sijainneelle luodolle alettiin rakentaa Ruotsin kuninkaan käskynhaltijan ja kruunun sotilaiden käyttöön tarkoitettua linnoitettua leiriä. Linnan tehtävänä oli Aurajoen laivaliikenteen valvonta, meriyhteydet Ruotsiin, kauppapaikasta kaupungiksi nousevan alueen suojele ja tärkeimpänä verojen keruu ja kuljetus Ruotsiin. Linna laajeni lukuisien vaiheiden jälkeen nykyiseen kokoonsa, maankohoaminen paljasti luodolla lisää tilaa rakentamiselle ja yhdisti luodon lopulta mantereeseen. Linna on joutunut useaan otteeseen valta- taistelujen ja sotatoimien näyttämöksi piiritysten ja hävityksen muodossa. Sodan- käynnissä tapahtuneiden muutosten seurauksena keskiaikaiset linnat menettivät sotilaallisen merkityksensä. Linnan pitkän historian aikana on koettu loistokkaan hovin aikoja ja rappiovaiheita, jolloin osa linnasta on mm. toiminut kruunun viljamakasiinina, sotilaiden kasarmina ja jopa vankilana ennen Kakolan valmistumista. Isoimmat restau- rointiyöt tehtiin heti sodan jälkeen, jolloin lentopommitusten laajat tuhot korjattiin.

Ennen kuin Turku jää taakse ylitämme Aurajoen Föriellä. Tämä on yksi Turun must- kohteista ja on pieni lautta, joka kesäaikaan sukkuloi tauotta joen yli kuljettaen jalan- kulkijoita joen merenpuoleisimpana ylityspaikkana. Lounaspaikkaakin etsittiin joki- varresta, mutta ei löydetty sopivaa, koska tuntui koko Turku olevan liikkeellä ja kaikki terassit ja lounaspaikat olivat täynnä väkeä nauttimassa komeasta kesäpäivästä ja lipittämässä viiniä ja olutta. Lopulta päädyimme yhteen Caribia Span ravintoloista. Aurajoen vartta seurailtiin ja pysähdyttiin Halisten koskelle, joka on tarjonnut vesi- voimaa 600 vuoden ajan usealle toimijalle mm. mylly, saha, säämiskän tekijän valkkimylly, verkakutomon vanutusmylly, väritehtaan luumylly. Tällä hetkellä paikalla on vain pato ja siinä nousuportaat lohikalalle.

Pikku sorateitä päädyttiin reissun ensimmäiseen majapaikkaan Majatalo Herras- manniin Tarvasjoella. Entisen maatalon historiaa on kirjattu vuodesta 1316 saakka. Monien omistajien ja vaiheiden jälkeen paikka muuntui 1998 matkailutilaksi, joka tarjoaa majoitusta, juhlatiloja, elämyksiä. Meille se tarjosi saunan, päivällisen ja iltanuotiotunnelmaa. Paikka oli täynnä Okra maatalousnäyttelyn väkeä.

Aamutuimaan poikkesimme Tarvasjoen kirkon kupeella kotiseutumuseolla ex-tempore pysähdyksellä. Museo sijaitsee nykyisin entisessä viljamakasiinissa, joka toimi aikanaan leipäviljan ja siemenviljan hätäapuvaramona ja sinne kerättiin kappia rukiita

hengeltä ja siemenviljaa tynnyri rukiita ja tynnyri ohria manttaaliita. Varkauksien estämiseksi rakennus on tehty umpinaisen kivijalan päälle, talossa on hirsiset kaksoiseinät ja seinien välissä kapea käytävä. Makasiinin ulko-ovi on suljettu neljällä lukolla. Paikalla vanhempi herrasmies esitteli innolla museon nähtävyydet ja kertoi tarinoita paikkakunnan tunnetuista henkilöistä, osa oman ammattinsa taitajia, osa laitapuolen kulkijoita. Olipa eräskin pientilan emäntä, joka oli tunnettu nopsista jaloistaan. Hän nimittäin kipaisi päiväreissuna jalkaisin muutaman kerran viikossa suuntaansa 35 kilometrin matkan Turun torille myymään voita ja muita tilan tuotteita ja ostamassa tarvikkeita.

Hämeen Härkätie palveli hallintoa ja kaupankäyntiä sekä sotaväen siirtoja Turun ja Hämeen linnojen välillä. Aikanaan hevospelien aikaan matka Turun ja Hämeen välillä kesti 4–6 päivää. Nykyinen Härkätie on hyväkuntoinen, sopivan mutkainen, miellyttävä ajettava ja liikenne vähäinen. Turusta lähdettäessä reitti seurailee tiheästi asuttuja jokilaaksoja Somerolle saakka, jonka jälkeen tie kulkee suurelta osin harvaanasuttujen metsäseutujen halki Hämeenlinnaan asti. Metsätaipaleella on harvaksen kyliä, Letku, Porras, Kuittila, Lietsa ja Renko. Härkätie on säilynyt varsin hyvin, vaikka sitä onkin aikojen muuttuessa päällystetty ja paikoin oiottukin. Linjauksena Härkätie on tuhoutunut täysin vain Turussa, Liedossa ja Rengossa, joissa tie on osittain jäänyt valtatie 10 alle.

Varsinaisia nähtävyyksiä on tien varrella harvassa. Härkätietä esittelevissä oppaissa ei esimerkiksi mainita yhtäkään kestiekievaria, vaikka niitä on tarvinnut reitin varrella olla kymmenkunta. Tämäkin loppupäivä meni ajellessa mukavassa maalaismaisemassa

Eeva ja Pia sadevarusteissa lähtövalmiina Myötätuulen pihassa

ohi Marttilan ja Kosken ilman mainittavia kohteita ja päädyimme Majatalo Myötätuuleen Someron länsilaidalle keskelle isoja peltoaukeita. Entisestä kyläkoulusta oli muokattu viihtyisä hyvin kodinomainen paikka. Tarjolla jälleen päivällinen, sauna ja iltapuhteella emäntä vielä paistoi bonuksena lettuja.

Koko yön satoi ja kolmannen päivän etapeille lähdettiin sadetunnelmissa. Vettä saimekin niskaamme hetimiten ja jatkui hetken aikaa Someron keskustaan saakka. Sateesta huolimatta kaupungin ainoan kadun varrella ehdimme noteeraamaan paikkakunnan suurmiesten muistomerkkejä, ovathan heitä mm. seiväshyppääjä Pentti Nikula, itse Rauli "Badding" Somerjoki ja tangosäveltäjä Unto Mononen. Nikula vaikutti 1960-luvulla, oli Euroopan mestari ja ensimmäinen viiden metrin haamurajan ylittäjä maailmassa. Monosen ehkä tunnetuin kappale on "Satumaa" -tango ja Baddingin "Paratiisi". Molemmat taiteilijat kuolivat alkoholin myötävaikuttamana, kuten niin moni muukin artisti. Miellyttävä kahvin ja viinerin tuoksu pysäytti meidät avoimen kuppilan oven kohdalla ja loppusade menikin kuppilassa sadetta pitäessä.

Somerolta Härkätie jatkuu kohti Letkun kylää. Siellä on vielä hengissä perinteinen kyläkauppa, vaikka niin moni on lopettanut omistajan eläköidyttyä eikä jatkajaa löydy. Tämäkin kauppa oli tosin muuttunut kyläkaupasta puolittain kuppilaksi, pelkkä kauppa ei enää kannata. Ylitimme Helsinki-Pori tien ja heti valtatieen jälkeen poikkesimme Hämeen Luonto -keskuksella. Paikka oli lievä pettymys, koska iso näyttelytila oli juuri tyhjillään eikä tarjolla ollut muuta kuin kuppila ja hiukan kirjamyyntiä. Suunnitelman ulkopuolella poikkesimme Eerikkilän Urheiluopiston pihalla. Sitten edellisen käyntini kauan sitten paikka on laajentunut isoksi mökkikyläksi ja yhtä uutta isoa liikuntahallia juuri viimeisteltiin aikaisempien jatkoksi. Osuimme pihassa paikalle, kun mopoileva poika ja tyttö olivat juuri pamauttaneet piha-asfaltin reunalla ollutta tolppaa päin. Tukeva tolppa oli entinen tien sulkupuomin tolppa ja jäänyt poistamatta. Mopo päreinä ja puoli pökerryksissä tärskyn jäljiltä molemmat jäivät Eerikkilän ensiapuryhmän hoiviin.

Illaksi saavuimme Liesjärven kansallispuiston koilliskulmalle paikkaan Eräkeskus Metsäkouluntie Tammelassa Liesjärven rannalla. Kyseessä on entinen 1960-luvulla rakennettu metsäkoulu, joka lopetteluun toimintansa 2010 on siirtynyt matkailuyrittäjän omistukseen muutamia vuosia sitten. Paikka oli aikanaan sisäoppilaitos, jossa iso kolmikerroksinen asuntola, iso ruokala ja muita rakennuksia. Paljon tilaa tarvittiinkin, sillä sattumalta paikalla oli juuri menossa viikon mittainen pohjoismainen mäyräkoirien koulutus- ja kilpailutapahtuma. Kumpiakin sekä koiria että niiden omistajia oli toistasataa ja toimintaan tarvittava luonto lähellä. Harva paikka pystyy tarjoamaan puitteet ja huollon näin isolle porukalle. Kokeita oli monenlaisia, koiran toiminta luolassa, jäljitystä monessa muodossa, kokeita maastossa päivällä ja yöllä. Vaikka paikalla oli runsaasti nelijalkaisia, yö sujui rauhallisesti.

Neljäs päivä koitti koleana öisen sateen jäljiltä. Aurinko muutti kuitenkin tunnelman nopeasti. Saavuimme takaisin Härkätielle Portaan kylässä Tammelassa, Turpoonjoen varrella. Porras on hämäläiskylän tyyppilinen edustaja ja säilyttänyt parhaiten keskiaikaisen kylänraittinsa miljöön. Aikanaan talot olivat miltei toisissaan kiinni, kapeat kujaset erottivat rakennukset toisistaan. Talojen ulkorakennukset, navetta, talli ja luhdit muodostivat varsinaisen asuinrakennuksen kanssa umpipihan, johon aukeni yleensä kaksi porttia. Vuonna 1822 tulipalo poltti koko kylän muutamaa aittaa ja Turpoonjoen toisella puolella sijaitsevaa ns. mäkikylää lukuun ottamatta. Härkätie on vilkastuttanut elämää kylällä. Porras olikin tärkeä risteyspaikka aina 1950-luvulle saakka. Kyläkuppilassa jälleen vanhempi paikallinen herrasmies kertoi Portaan kylän kautta kulke-

neen enimmillään toista sataa linja-autovuoroa päivässä. Uusi Turun ja Hämeenlinnan yhdistävä valtatie 10 valmistui 1962, jonka jälkeen tämä entinen valtatie aleni paikalliseksi ja Portaan kyläkin jäi uudesta valtavyälystä sivuun.

Portaan kylä on edelleen vireä, yli 300 asukkaan kylä. Yrityksiä kylällä on noin 30 ja toimivia yhdistyksiä yhdeksän, kylällä on oma koulu sekä kahvila, asiamesposti, nämä elävän kylän tunnusmerkit ovat monesta paikasta kadonneet. Yksi retkemme suunnitelluista kohteista oli museo Nahkurin Verstaas Portaassa. Portaan nahkurinverstaas on tiettävästi maamme ainoa oman aikakautensa, 1800-luvun lopun ja 1900-luvun alku-puoliskon, nahkateollisuutta esittelevä museo, joka sijaitsee alkuperäisellä toiminnan aikaisella paikallaan. Nimitys verstaaksi on hiukan vaatimaton, koska se voisi olla enemminkin nahkatehdas kokonsa ja volyyminsa perusteella. Tehdas on ollut varsin koneistettu ja nahan valmistuksessa käytetyt koneet ja laitteet ovat entisillä paikoillaan, samoin kuin suutarien ja satulaseppien työkalut, samoin 1910 valmistettu höyrykone. Höyrykone on pyörittänyt verstaalla jopa yhdeksää konetta, kuten pohjanahkamankelia, lasituskonetta ja ohennuskonetta. Lisäksi ylijäämähöyryä on käytetty rakennuksen lämmitykseen. Tallella on myös jonkin verran verstaassa muokattuja nahkoja sekä siellä valmistettuja valjaita, jalkineita ja muita esineitä. Nahan valmistusta varten nahkoja kerättiin yhteen erään kymmeniä jopa sata ja oli monivaiheinen ja pitkä prosessi. Esimerkiksi kasviparkitusmenetelmä vaati puoli vuotta ja käsitti useita pitkiäkin liotuksia eri liuoksissa ja lukuisia työvaiheita alkaen alkuaavauksesta, jossa poistettiin suurimmat lihajānteet, päätyen mahdolliseen ohentamiseen, pintakäsittelyyn, värjäykseen tai pintakuviointiin. Nahan märkäkäsittelyvaiheet tekivät verstaasta varsin haisevan paikan. Pääosa valmiista nahoista meni nahkatuotteiden valmistajille, mutta omiakin lopputuotteita valmistettiin mm. saappaita, rukkasia, satuloita ja hevosvaljaita ja muita hevosaluja. Viimeinen omistaja lopetti liiketoiminnan kannattamattomana vuonna 1971 verstaan oltua toiminnassa liki 100 vuotta.

Härkätie on kokonaan asfaltoitu paitsi Portaan ja Lietsan kylien välillä olevaa museoitua, reilun kymmenen kilometrin sorapintaista pätkää. Minulla oli aikaisempi huono pyöräilykokemus tältä pätkältä, soratie oli silloin rankkasateiden jäljiltä huonossa kunnossa varsinkin pyöräilijälle, nyt kunto oli kuitenkin hyvä. Lietsan kylällä kahvin tuoksu entisen kyläkoulun kesäkuppilasta jälleen pysäytti meidät. Saavuiimme kymppielle ja ylitimme sen länsipuolelle. Vielä ennen Renkoa odotimme tien varressa

näkevämme Niemisen veljesten muistokiven, joka on pystytetty Niilo, Arvi, Olavi ja Viljo Niemisen muistolle. Leskiäidin koko veljessarja kaatui talvi- ja jatkosodassa. Vauhdissa mentiin ohi ja muistomerkkiä emme kaikki edes huomanneet.

Rengossa meitä odotti majapaikka Härkätien Kynttilä, todella erikoinen kohde. Kyseessä on vanha lukkarin tila, jossa jo 1700-luvulla tämä kirkon laulava virkamies asui. Härkätien Kynttilä on rakennettu yli 100 vuotta vanhaan tilan navettaan ja kunnostettu paikaksi, jossa on tilat mm. juhlien ja tilaisuuksien järjestämiseen sekä jonkin verran majoitustilaa. Huonetilat ja seinät ovat täynnä mitä erilaisimpia keräilykohteita mm. yli tuhannen enkelin huone, Elefanttihuone, Arabia-astioiden kokoelma. Paikan omistaja myös mielellään laulaa kitaran säestyksellä ja esiintyi meillekin. Päivällisen jälkeen ajoimme silmäilemään Rengon kylänraittia, museo ja kirkko olivat kuitenkin kiinni. Raitilla meitä tuli vastaan erikoinen porukka, vanhempi nainen oli tulossa mattopyykiltä pari mattoa olkapäällä ja seuranaan kaksi erittäin kookasta vuohta, reilu kaksi kertaa suurempia kuin yleensä vuohta pidämme ja hyvin kunnoitettavan kokoiset sarvet. Toinen kulki vapaana ja toinen narussa, hoitavat kuulemma pihavahtikoiran hommat erinomaisesti. Poikkesimme myös Kuittilankoskella ihailemassa pientä koskea.

Retken viides päivä vei meidät Hämeenlinnaan ja Härkätie-osuuden päätepisteeseen. Ajoimme suoraan Hämeen linnan alueelle kohteena Museo Militaria, Vankilamuseo ja itse Hämeen linna. Museokortilla sai hienosti kuitattua kaikkien pääsymaksut. Museo Militaria sijaitsee entisellä Linnan Kasarmilla ja käsittää nykyisin ennestään paikalle olleen tykistömuseon, Riihimäeltä siirretyn Viestimuseon ja Miehikkälästä siirretyn Pioneerimuseon kaikki yhdistettynä saman katon alle kolmeen kerrokseen, ulkoalueelle ja erilliseen tykkihalliin. Vankilatoimintaa on ollut linnan alueella jo keskiajalla itse nykyisessä linnassa ja sen vieressä olevassa vankilarakennuksessa, jossa museo sijaitsee. Se oli valmistuessaan vuonna 1871 Suomen ensimmäinen sellivankila, ja se oli vankilakäytössä aina vuoteen 1993 saakka. Karua on ollut vankien elämä. Linnassa sattui opas aloittamaan kierroksen ja pääsimme mukaan. Kuten Turussakin linnaa on rakennettu ja remontoitu monessa vaiheessa, rakentaminen aloitettiin 1200-luvun lopulla. On ollut loiston ja rappion kausia, viholliselle antautumisia, rooli on vaihdellut hallinnollisesta keskuksista puolustus- ja varuskuntalinnan välillä. Linna on nyt restauroitu hienoon kuntoon ja juhlasalit varattavissa juhlaikäyttöön. Linnan alue on alun perin ollut saari ja saarella sijaitti koko Hämeenlinnan vaatimaton asutuskeskus, joka sai kaupunkioikeudet Pietari Brahelta vuonna 1639. Saari kävi ahtaaksi ja Hämeenlinnan kaupunki päätettiin siirtää vuonna 1777 linnan kupeelta nykyiselle paikalleen.

Illaksi majoituimme Evon Luonto Oy:n hallinnoimaan omakotitaloon Aulangon Puistolaan Aulangon puistometsän alueella lähellä Joutsenlampea. Iltapuhteella osa meistä tutustui kävellen puistoon, taisipa joku kiivetä näkötornillekin.

Kuudennen päivän reitti vei Hattulan kuntakeskuksen Parolan läpi kohti Iittalaa. Parolassa poikettiin Lepaan virran rannalla sijaitsevan Mierolan Silta Cafen pihassa sekä Hatusen pyöräliikkeen pihassa pikku remontin toivossa, mutta liike aukesi vasta kymmeneltä eikä remontti ollut kriittinen, joten matka jatkui. Ajettiin Panssarimuseon ohi ja koukattiin pihassa näyttämässä myös sen paikan sijainti niille, jotka haluavat joskus myöhemmin käydä, kohde kun ei ollut nyt suunnitelmissa. Tämäkin oli vielä kiinni, mutta portit olivat auki, koska Panssarikillan väki juuri siirsi laveteilla kalustoa Parolanummen harjoituskentälle killan satavuotisjuhlien näytöksiä varten tulevana viikonlopuna. Emme jääneet sen enempää ihmettelemään, vaan jatkoimme Lehijärven rantoja seurailleen kohti Heinun kylää Vanajaveden rannalla ja sieltä edelleen Iittalan Lasimäel-

le. Pari tuntia vapaata tutustumista ja lounastamista ja matka jatkui kohti viimeisen yön etappia Akaata, entistä Toijalaa. Tie kulki pääradan vieraalla ja pian litalan jälkeen ohitimme Kuurilan kylän. Se on tunnettu rauhanajan suurimmasta junaonnettomuudesta vuonna 1957. Siinä tietokatkon vuoksi kaksi matkustajajunaa törmäsi toisiinsa ja 26 henkeä sai surmansa ja 59 loukkaantui sekä junien etupään kalusto tuhoutui täysin.

Akaassa viimeiseksi yöksi majoituimme Villa Ullakossa keskustan tuntumassa. Talo on rakennettu 1948 ja valmistui alun perin tuotantotiloiksi. Ensin talossa toimi kivenveistämö, jonka tuotteita olivat esim. myllynkivet ja porraskivet. Kivenveistämön jälkeen taloon tuli Toijalan Repimö, joka jälleenkäsitteli tekstiiliteollisuuden ylijäämämateriaaleja mm. matonkuteiksi ja eristeiksi. Yritys toimii nykyään muissa tiloissa nimellä Tekstiilipalvelu Oy ja talo muunnettiin 1960-luvun lopulla asuinkäyttöön. Historia tuotantotilana tuntui uskomattomalta, sen verran hienosti oli talo muutettu omakotitaloksi.

Viimeisenä aamuna porukka hieman hajaantui omille teilleen ja kohti Tamperetta lähti vain kuuden ryhmä. Matkalla Vesilahden kirkolle pysähdyimme Koskenkylässä Grilli-Kahvila Koskenvoimassa. Lempäälässä kuuntelimme Pyhän Birgitan kirkossa oppaan esittelyn kirkon historiasta. Ennen matkan jatkamista nautimme lounaan kirkon vieressä olevassa Ravintola Villihanhessa. Retkemme viimeinen kohde oli Hatanpään Arboretumin ruusutarha, jossa oli viimeinen tauko ennen tamperelaisten pyöräilijöiden kotimatkaa.

Jälleen kerran erittäin onnistunut reissu, leppoisa porukalla, mainioissa majoituspaikoissa, kaikissa tarjolla sauna ja hyvää ruokaa ja makoisat unet. Sää vaihtelivat lähdön shortsikelistä, vesisateeseen, selkeästi pääosin kuitenkin pilvipoutaa. Kalusto-ongelmia ei ollut lainkaan. Mitä muuta pyöräilijä voi toivoa? Matkamittariin itselläni kertyi 340 kilometriä.

Kiitokset retken vetäjälle Matille ja matkalaisille.

Hanski

Teksti ja kuvat: Hannu Eerola

Pöyrisjärven erämaassa syksyllä 2019

Neljännän kerran osittain samalla Reijo Laamasen vetämällä porukalla osallistuimme Tampereen Taivaltäjien ruskavaellukselle. Mukana olivat Eija Koivunen, Helena Korpoo, Kimmo Karttunen, Pirjo Mäkilä, Riitta Hoverfält ja Teija Houttu. Reissu alkoi perjantai-iltana perinteisesti kokoontumisella Tampereen rautatieasemalla. Yöjuna vei meidät Rovaniemelle ja linja-auto sieltä kohti pohjoista. Söimme lounaan Levillä. Muita ryhmiä jäi matkan varrella maastoon omille vaelluksilleen. Me jätimme siviilikassimme Hettaan, Hotelli Jussan Tupaan, ja jatkoimme kantatietä 93 Kivilompolon suuntaan

Jäimme kyydistä levikkeellä Palojärven jälkeen. Aloitimme patikan koilliseen pitkin Rastaharjua kohti Pöyrisjärven erämaata kirkaassa säässä. Kävelimme poronpolkua harjun harjalla, jolta laskeuduimme välillä purojen ylityksiin. Vedet olivat korkealla ja pajukot niiden ympärillä tiheitä. Illan suussa pystytimme teltat Palloselän eteläpuolelle. Teimme tulet, kuten joka ilta ja useimmiten lounastauoillakin. Aamulla kaikessa rauhasa jatkoimme kohti koillista. Nousimme uudelleen hetkeksi harjulle, ylitimme Rastajoen ja käänsimme suuntaa hieman enemmän itään. Hienossa säässä sunnuntai sujui hyvin ylityksineen. Jouduimme koko reissulla monissa ylityksissä riisumaan pitkät housumekin. Leirin teimme iltapäivällä Phtavaaran ja Seyrisjärven väliseen maastoon.

Maanantaiamu valkeni auringonpaisteessa ja päivä alkoi poroaidan alituksella. Jatkoimme Kaamusvaaran etelärinnettä pitkin kohti Kaamusjärven pohjoista hiekkarantaa, jossa vastaan tuli leveähkön puron ylitys. Iltapäivällä jäimme Kaamusjärven koillispuolella sijaitsevan pienemmän järven rannalle suotuisaan leiripaikkaan, lähelle vanhaa rajavartioiden mökkiä. Illalla kävelimme Termislehdon lehtojensuojelualueelle. Keräsimme vähän puolukoita syötäväksi ja seurasimme alempana maastossa liikkuvaa porolaumaa. Illan kruunasi kaunis ja viipyilevä punainen auringonlasku pumpulipilvisen taivaan alla.

Aurinkoisessa säässä tiistaina vähän hikoillen nousimme Termisvaaralle. Perillä meitä odottivat huikeat näkymät sekä Norjan että Suomen suuntaan. Suunnistimme vanhalle rajapyykille. Pyykissä oli kivilaatta, jossa hakattuna numero 325, vuosi 1765 ja Ruotsi-Suomen sekä Tanska-Norjan kuninkaiden monogrammit. Termisvaaralta laskeutuessa eteemme aukenivat iso Pöyrisjärvi sekä lukemattomien pienempien vesien, vaaleiden hiekkaharjujen ja katajapensaikkojen kuvioima omaleimainen maasto. Vaikuttava näky maisemassa oli makaavaa jäätillaisiskoa muistuttava Buolzzat-harjumuodostelma.

Termisvaaralta otimme suunnan kohti Pöyrisjärven varaustupaa, joka korkealta näkyikin jo kaukaa. Pöyrisjärven rannassa oli Metsähallituksen tuvan lisäksi muutamia paikallisten kalastusmökkejä. Rannan lähistöllä maasto oli märkää ja saavutimme mönkäriuran. Varaustupaan tullessamme pihalla oli pari telttaa ja varaustuvan puolella neljän hengen seurue. Mahduimme hyvin isoon tupaan. Hiekkapohjaisessa Pöyrisjärvesä huuhtelimme pois reissun pölyjä. Illan mittaan tuuli yltyi ja tupayö tuntui hyvältä tässä vaiheessa. Paistoimme lettuja, jotka nautimme kotoa kannetun lakkahillon kera.

Keskiviikkoaamuna pilvipoudassa jatkoimme kävelyä pitkin hieman upottavaa, sanasta mönkäriuraa, joka selkeästi oli runsaasti liikennöity. Maasto oli koko vaelluksen ajan hiekkapohjaisena hyvin eroosioherkkää. Teltat pystytimme nyt kahdeksi yöksi melko lähelle kulku-uria. Illalla sää kirkastui ja jaloittelimme lähiympäristössä. Maasto joka puolella oli pettävän samannäköistä, mäkistä koivikkoa. Eräs meistä käveli ajatussissaan niin, että ei löytänyt takaisin leiriin. Onneksi puhelimet toimivat ja Reijon vahvalla kokemuksella järjestäydyimme etsintäpartioksi. Kuljimme leveässä rivistössä pysähdellen, huutaen eksyneen nimeä yhteen ääneen ja välillä otimme nopean puhelinyhteyden häneen. Parinkymmenen minuutin jälkeen löysimme kadonneen. Saimme hyvän etsintäharjoituksen.

Torstaiksi oli ennustettu sadetta erityisesti iltapäiväksi. Lähdimmekin jo hyvissä ajoin aamulla ilman rinkkoja kohti Jierstivaaraa. Huipulla oli reilun parin metrin korkuinen, lieriön muotoinen kivirakennelma. Samassa kohtaa lojuivat myös yhden Struven ketjun kolmimittaustornin jäänteet. Sää huipulla oli utuinen. Laskeutuessamme näimme kuitenkin maisemassa muitakin alueen tuntureita. Palatessamme huipulta kohtasimme vaaralle nousevan toisen Taivaltajien ryhmän ja vaihdoimme kuulumiset heidän kanssaan. Saavuttuamme leiriin ja lounaan syötyämme alkoi sade. Vetäydyimme telttoihin ja otimme kunnolliset tunnin, parin nokoset. Illan mittaan tihkutti vettä, poltimme risuja ja seurustelimme tulen ympärillä.

Viimeisellä etapilla perjantaina sää kirkastui päivää kohti aurinkoisemmaksi. Lähes tyessämme Näkkälän kylää vastaan tuli muutama vaeltaja, päiväretkelijoita ja riekonpyytäjä koirineen. Näimme muutaman kerran paikallisten maasturinkin mönkäriurilla. Maastopyörien jälkiä oli myös havaittavissa. Näkkälässä muutaman puhelinsoiton jälkeen saimme tilattua taksin Hettaan. Odotellessamme juttelimme paikalle mönkäriillä koirineen poikenneen näkkäläläisen kanssa. Hän kertoi kylän elämän olevan hiljennemässä ja väestön ikääntymässä, mutta edelleen siellä poronhoidon ohella joku kalastaa, metsästää riekkoja tai kerää marjoja.

Saavuimme Hettaan hyvissä ajoin. Hotellin takapihalla kuivattelimme varusteita. Ilta-päivällä saunoimme ja söimme ravintolassa sekä tilasimme muutaman viinipullonkin yhdessä. Uni maistui hyvin puhtaiden lakanoiden välissä. Hetassa lauantaiaamu-päivällä kävelimme Tunturi-Lapin luontokeskukseen, jossa oli muun muassa laaja ja upea näyttely saamelaisten historiasta. Hotelli Jussan Tuvalla söimme muiden Taivalta-jien kanssa lounaan ja nousimme linja-autoon. Illalla Rovaniemellä vaihdoimme junaan ja aikaisin sunnuntaiaamulla 15.9. olimme takaisin Tampereella. Matka oli kaikin puolin onnistunut ja tyytyväisin mielin jäimme haaveilemaan ensi vuoden ruskavaelluksesta.

Teksti ja kuvat Teija Houttu

Poroaidan alitus

Valokuvauskurssi

Aloitamme valokuvauskurssien kokonaisuuden kolmella koulutuksella tammikuussa 13.1., 20.1. ja 27.1. Koulutus tapahtuu kello 18.00-20.00 Taivaltajien kerho-huoneella.

Koulutuksen vetäjänä toimii Jussi-Pekka Arkkola, joka on toiminut valokuvausalan kouluttajana yli kymmenen vuotta.

Osallistujat oppivat valokuvauksen perusteita ja valokuvauksellista ajattelua, joita voivat hyödyntää varsinkin retkeillessä.

Lisätietoja lähempänä Taivaltajien Facebook-sivuilla tai Kerhon keskiviikko-päivystyksestä, 0500 380 295.

Ensiapuajaosto

Ensiapuajaosto etsii uusia jäseniä

Kerro kiinnostuksestasi ja jätä yhteystietosi Kerhon keskiviikkopäivystykseen puhelin 0500 380 295.

Hiihtojaosto

Taivalpirtin hiihtopäivystys talvella 2020

Lumien sataessa maahan alkaa Taivalpirtin hiihtopäivystyksen suunnittelu. Päivystys on palvelua kaikille Taivalpirtille hiihtäville jäsenille ja ei-jäsenille. Vuonna 2020 päivystys toimii Taivalpirtillä helmikuussa viikonloppuisin lauantaina kello 10-18 ja sunnuntaina kello 9-15. Lisäksi Pirtti on auki joka päivä koululaisten talvilomaviikolla 24.2.-1.3.2020.

Pirtille tarvitaan talkoolaisia, jotka hoitavat päivystyksen. Päivystyksen tehtäviä ovat seuraavat:

- Pirtin lämmitys kamiinan ja takan avulla
- kahvin, teen, kaakaon, mehun yms. myynti hiihtäjille
- veden kanto kaivosta ja lämmitys
- puiden haku liiteristä
- astioiden tiskaus
- ja paljon muuta lisäksi

Päivystäjä saa seuraavia asioita:

- hyvän mielen auttaessaan kiitollisia hiihtäjiä
- ilmaisen saunan ja uinnin lauantai-iltana
- lämpimän ruuan lauantaina ja sunnuntaina
- mukavan tunnelman lauantai-iltana saunan jälkeen, kun hiihtoväki on lähtenyt ja Pirtti rauhoittunut

Ota yhteyttä Kerholle keskiviikkopäivystykseen ja varaa itsellesi sopiva päivystysaika tai ilmoittaudu varahenkilöksi, jos et vielä tiedä sopivaa aikaa. Voit tulla myös vain joko lauantaina tai sunnuntaina. Yksin ei tarvitse olla; aina on mukana joku, jolla on kokemusta päivystyksestä.

Pirtillä tarvitaan jokaisena viikonloppuna vähintään 3 päivystäjää ja kiireiseen aikaan 5 on sopiva määrä.

tv. Taivalpirtin vastuuhenkilöt

Pelijaosto

Kevättalven lentopalloilusta

Lentopallovuorot ehkä jatkuvat entiseen malliin keskiviikkoisin kello 19.00-20.30 entisellä Tredulla Koivistonkylässä. Päätöstä ei ole vielä saatu.

Seppo Raevaara, Pelijaoston vetäjä

Retkeilyjaosto

Päiväretki Taivalpirtin ympäristössä 11.1.

Lähtö Pirtiltä kello 11. Lumitilanteen mukaan hiihtäen/lumikenkäillen/kävelen. Pirtillä on jonkin verran lumikenkiä, joita voi lainata. Huomioi, että jos lunta on riittävästi ei autolla pääse Pirtille asti, vaan sen joutuu jättämään Savontien varteen. Sieltä on noin 1 kilometrin matka Pirtille. Jos lumitilanne on hyvä, on Pirtillä hiihtopäivystys, jolloin tarjolla on pientä purtavaa maksua vastaan. Retken jälkeen voi jäädä Pirtille saunomaan.

Lumen juhlaa -talvitapahtuma lauantaina 8.2. Taivalpirtillä

Tule viettämään kanssamme Lumen juhlaa. Järjestämme huikean talvisen tapahtuman retkeily- ja perhejaoston yhteistyönä alkaen kello 12.00 lauantaina 8.2. Taivalpirtillä. Tapahtuma on suunnattu koko perheelle, lumesta nauttiville ja kaikille talviretkeilystä kiinnostuneille.

Päivällä rakennamme kaikkien rakastamia lumiukkoja sekä nautimme lumi-leikeistä koko perheen voimin. Rakennamme lumesta retkeilyjaoston toimesta igluja, joissa on mahdollisuus yöpyä. Myös muissa talvimajoitteissa olet tervetullut Taivalpirtin läheisyyteen. Tule siis yöpymään talvisen tähtitaivaan alle.

Huomiothan, että tietä Taivalpirtille ei talvisin aurata, joten Savontien parkkipaikalta kävely-/hiihtomatkaa tapahtumapaikalle tulee noin kilometrin verran.

Taivalpirtin osoite on Savontie 653, 37560 Lempäälä

Viikonlopunretki Siikanevalle 13.-15.3.

Kevään hiihto/lumikenkäilyretki Siikanevalle. Toki lumitilanteen mukaan kävelykin saattaa onnistua. Kerhohuoneelta saa myös vuokrattua lumikenkiä

(Vuokra käteisellä noudettaessa kerhohuoneelta Korttelahdenkatu 10-12 keski-
viikkoisin kello 17.00-18.30, puh. 03 214 5231).

Rohkeimmat menevät yökyöpeliiin jo perjantaina, mutta mukaan voi tulla vasta lauantainakin, jäädä yöksi tai vain päiväretkellä. Retken teemme omilla autoilla/kimppakyydeillä, autopaikkoja voit kysellä ja tarjota vaikkapa retkeilyn sähköpostilistalla tai facebookissa.

Ensimmäinen leiripaikka on Vähäjärvenmaan tulentekopaikka (noin 1,5 kilometriä parkkipaikoista) jonne jokainen voi saapua perjantaina omine aikoi-
neen. Tässä leiripaikassa treffaamme lauantaina kello 11.00. Siitä katsomme suuntimia etenemisvälineistä riippuen.

Leiriytyminen tapahtuu omissa teltoissa. Mukaan omat eväät ja keitin (tulente-
teko myös mahdollinen), yöpymisvälineet, otsalamppu ja sään mukainen retkeilyvarustus (lämpimät mielellään vedenpitävät kengät lumikenkiin, nastal-
iset kengät kävelyyn yms.)

Ilmoittautumiset sekä tiedustelut: Marika Viinikka 050 5509 072.

Ruskaretki 2020

Tampereen Taivaltajien ruskaretki on jälleen viikolla 37 eli 4.-13.9. Kohteena on Lemmenjoki ja mahdollisuutena myös Hammastunturin alue. Lisätietoja ja ilmoittautuminen myöhemmin keväällä, mutta yhdistyksen nettisivuilta retkeily-
jaoston osioista löytyy paljon yleistä tietoa ruskaretkemme periaatteista.

Tiedustelut: Johanna Välimäki, puh. 040752 5116,
valimaki.johanna@gmail.com.

Oppia ikä kaikki - myös retkeilyssä

Teimme pari iglua Ulkona kuin lumiukko -riehassa Taivalpirtillä helmikuisena sunnun-
taina. Koska muotti oli meille ihan uusi tuttavuus, sitä piti ensin lauantaina harjoitella kotipihassa yhden pienen iglun verran, joten meni melkoiseksi lumiurakoinniksi tuo viikonloppu. Siinä ensin tehdyssä ei olisi tehnyt mieli nukkua, sillä muutaman päivän plussakelin ja vesisateen jälkeen jo havaittiin, kuinka perustuksissa fuskaaminen kos-
tautui. Iglu meni ihan vinoon, mikä varsinkin suuaukossa näkyi. Kaareva hyvä muoto sen sijaan pysyi loppuun asti, eikä iglu varsinaisesti romahtanut, vaan sulii paikalleen, mikä oli hauska huomata. Taivalpirtillä Mäkisen Ilkka teki lasten kanssa komean iglun ennätysvauhdilla, ja aikuiset vain hieman hitaammin toisen. Jos vain lunta riittää, niin tulevana talvena olisi tarkoitus tehdä Taivalpirtille iglu, jossa myös nukutaan (ja suosion ollessa suuri, tarvittaessa myös muissa majoitteissa). Tästä ilmoitus toisaalla lehdessä.

Retkeilyn ABC -tietoisuus kesällä Taivalpirtillä otettiin hyvin vastaan. Toukokuussa pakkasin rinkkani kotona samalla tavalla, kuin miten se oli pakattu ruskaretkelle edellisenä syksynä, ja esittelin varusteeni rinkkaa pikkuhiljaa purkamalla ja tavara-
nyssäköitä avaamalla. Kuulijoita oli noin 35, mikä yllätti itseni. Aiheelle oli selvästi

tilausta! Siksi retkeilyjaoston tarkoituksena onkin uusia ko. tilaisuus ensi kesänä niin, että sillä kertaan joku toinen esittelee rinkkansa sisällön. Yhdistyksemme nettisivuilta löytyy nykyisin kesä/ruskavaelluksen varusteluettelo myös excel-muodossa, ja kommentteja siihen voi lähettää allekirjoittaneelle.

Pia "Pipsa" Närvänen kertoili mukavasti kesäkuussa retkeilystä lasten kanssa. Jostakin syystä yhtään lasta ei Taivalpirtille tuona keskiviikkona tullut, mutta tekemäni tikkupullataikina tuli paistettua aikuistenkin kesken ihan sujuvasti, samoin muutama suklaalla täytetty nuotiobanaani. Nam! Kesäkuussa myös pidettiin perinteinen mato-onkikisa, jonka Marika Viinikka järjesti.

Maarit Savolainen opetti meidät tekemään pihkavoidetta juhannuksen alla, ja siitä on edellisessä lehdessä jo ollutkin juttu. Juhannuksen jälkeisenä keskiviikkona Ilkka Sillanpää neuvoi alkuun suunnistuksen parissa. Illasta jäi sellainen fiilis, että myös kunnon suunnistusharjoitukselle olisi ollut tarvetta. Eli voisi miettiä jatkoa aiheen parissa vaikkapa etsintäjaoston kanssa yhteistyössä.

Päättäjaisissä syyskuussa paistimme urakalla lähtyjä Markku Bergiuksen kanssa. Erätarinoiden kerronta lähti paremmin vauhtiin vasta myöhemmin saunan jälkeen, illan pimetessä ja tunnelmallisten ulkotulien palaessa siellä täällä, ja kunnon roihun palaessa veden päällä pellillä.

Opettavainen vuosi, niin henkilökohtaisesti kuin varmasti muillekin. Parhaiten oppii tekemällä, varsinkin jos on vielä tarkoitus opastaa toisiakin. Tikkupullan paisto vaati harjoituskerran Kelventeen retkellä, ja nuotiobanaanin paistosta Taivalpirtillä sain vinkkejä toisilta retkeilijöiltä. Pihkavoiteelle on aina käyttöä.

Tänä vuonna osasin jo olla stressaamatta ruskaretken kuljetuksissa aikatauluista, pyhädyksistä, bussikuuluttamisista ja muusta matkalla oppaana toimimisesta. Kolmas kerta siis toden sanoi, ja perusteellinen ennakkovalmistautuminen auttoi tässäkin. Toki ruskaretken valmistelut muuten aiheuttivat päänvaivaa ja aika paljon stressiäkin ryhmien muodostamisen ja junalippujen määrän takia, ja näihin yritän kehittää muutoksia ensi vuoden retken järjestelyissä.

Retkien suunnittelussa ja vetämisessä sai moni retkeilyjaostolainen harjoitusta tänä vuonna. On mukavaa miettiä kartan kanssa, että minne haluaisi ja mitä eri asioita retkeen voisi sisällyttää, ja sitten viedä sinne porukkaa. Pääsin viemään meloija Käkälöjoelle, jonka maisemat olivat tuttuja vain talvivaellukselta, ja jatkoksi Ounasjoella saimme katsella Pallas- ja Ounastuntureiden tuttuja, komeita piirteitä – ehkä parhaat melontareissumaisemat, mitä meillä on koskaan ollut. Tosin Ivalojoen kanjoni on ainakin yhtä komea, siellähän oltiin viimeksi viime vuonna.

Toki leppoisempaa on mennä toisen vetämälle ja suunnittelevalle retkelle, kiitos siis Antilan Timolle Saarijärven koskimelontareissusta, Närväsen Pialle Kelventeen komeista hiekkarannoista ja harjumaastosta, ja saarien kiertelystä meloen, ja Pasi Talvitielle Laipanmaan syysretkestä. Kaikkialle en itse kerinnyt.

Elina Pallas jakoi paljon luontotietoutta Isojärven ja Kintulammen päiväretkillä, ja Timon vetämälle Helvitinjärven kansallispuiston talviretkellekin olisi ollut kiva osallistua. Viinikan Marika järjesti talvisen päiväretken Koukkurahkalla ja lisäksi veti polkujuoksuja Kaupissa. Kyrölän Marikan järjestämään Nuku yö ulkona -tapahtumaan Taivalpirtillä osallistuin noin kolmenkymmenen muun taivaltajan kanssa. Sillanpään Ilkka osallistui ruskaretken järjestelyihin hankkimalla meille linja-auton, ja toki toimi jälleen tärkeässä tehtävässä ryhmänvetäjänä niin kuin moni muukin, jolloin pienryhmistä saatiin sopivan kokoisia - lämpimät kiitokset siis kaikille ryhmänvetäjille.

Retkeilyjaoston ulkopuolelle kiitokset myös Rekolan Matille kahdesta mielenkiintoisesta kerhoillasta, jotka vetivät hyvin kuulijoita paikalle. Ja toki retkeilyjaosto melontojakin järjesti, niin tiistaisin Kaupinojanlahden tuntumassa kuin pari päiväretkeäkin, joista toisesta kiitokset meihin yhteyttä ottaneelle Jonna Gröndahlille. Marraskuussa vedin suuren suosion saaneen päiväpatikkaretken Nokian Taivalkunnassa.

Retkeilyjaostossa on taas yksi melontaohjaaja lisää, koska Pipsa harjoitteli eskimokäännöstä ja melontatukia talven, kävi syksyllä kurssin ja siten hankki viralliset paperit osaamisestaan. Vielä kun saamme jaostossa kaikkien jalat kuntoon ja ulkomaankirjeenvaihtajat kotimaahan, niin saas nähdä, mitä kaikkea ehdimme järjestääkään.

Vielä kerran kiitokset kaikille nimeltä mainituille ja niille, joita ei nyt nimeltä mainittu, mutta jotka ovat osaltaan olleet auttamassa retkeilyjaoston kontolla olevien retkien, melontojen ja muiden tapahtumien järjestämistä. Samoin kiitollisena ajattelen heitä, jotka ylläpitävät Taivalpirttiä ja järjestävät toimintaa muilla sektoreilla.

Ensi vuodelle on suunnitteilla jatkoa Retkeilyn ABC -tietoiskujen parissa, Taivalpirtillä kesäkeskiiviikkoina nekin. Aiheina todennäköisesti eräperinteitä jossakin muodossa, retkiruuanlaittoa, tulentekoa ja muuta mielenkiintoista, mitä ehdimmekään miettimään ja harjoittelemaan valmiiksi. Jos sinulla on sellaisia jollakin tavalla retkeilyyn liittyviä taitoja, joita voisit opettaa edelleen, otathan yhteyttä.

Toivon silti kovasti, että myös lentopalloväki löytäisi kesäkeskiiviikkoiltaisin Pirtille edelleen, ja paikalle tulisi uusiakin palloilijoita kokeilemaan ja elvyttämään taitojaan. Lentopallokin on hyvä harrastus, jossa riittää opeteltavaa!

Teksti ja kuva: Johanna Välimäki

Nuku yö ulkona -haaste Taivalpirtillä

Suomen Latu haastoi lauantaina 31.8.2019 neljännen kerran koko Suomen nukkumaan yönsä ulkona. Tänä vuonna Taivalpirtilläkin vastattiin haasteeseen, kun järjestin sinne koko perheen tapahtuman Nuku yö ulkona - ja venetsialaisteemoilla. Tapahtumaan kutsuttiin osallistumaan jäseniä ja mahdollisia tulevia jäseniä sähköpostilla ja facebookissa.

Sää suosi tapahtumaa; ilta oli sateeton ja niin lämmin, että saunan laiturillakin tarkeni istuskella jutustelemassa saunomisen lomassa.

Ilta-uoilla jokainen valmisti omia eväitään ja yhteisesti paistettiin lätyjä, joita riittikin osallistujille ihan ähkyksi asti. Kiitos lettuleipureille ja paistajille Johannalle ja Teijalle! Rannassa poltettiin hieno kokko illan ja venetsialaisten hengessä, joita myös samaisena viikonloppuna juhliittiin.

Mikäli ilta olisi ollut pilvetön, olisi taivaalla ollut mahdollista nähdä myös revontulia. Tampereen valot tosin haittaavat Pirtillä niiden näkemistä.

Kävijöitä tapahtumassa oli kaikkiaan lähes 30 henkeä. Taivalpirtin tapahtuma oli kansainvälisestikin hyvin huomioitu; paikalla oli suomalaisten lisäksi edustajia mm. Brasiliasta, Venäjältä, Kiinasta, Puolasta ja Italiasta. Suurin osa kävijöistä myös yöpyi alueella riippumaton, teltoin, laavuun ja rankisella, joten monet erilaiset luonnossa yöpymisen majoitusvaihtoehdot olivat kattavasti esillä. Muutama ex-tempore -majoittuja yöpyi Pirtin keittiön lattialla, laskettaneen sekin ulkona nukkumiseksi.

Sunnuntaina kukin poistui aikataulujensa mukaan alkuiltapäivään mennessä. Tein vielä päivällä muutaman kävelyretken Koivuviitaan ja kuljin Birgitan-polkua pitkin katso-massa Vähä-Kausjärven laavaa. Totesin, että Taivalpirtin ympäristössä on oivalliset maastot lenkkeillä ja vaikkapa maastopyöräillä näin lumettomana aikana. Hyvinä satovuosina maastoista löytyy varmasti marjoja ja sieniäkin kerättäväksi.

Ensi vuonna Nuku yö ulkona -haastetta vietetään jälleen Suomen luonnon päivänä 29.8.2020. Tapahtuma pyritään silloinkin järjestämään Taivalpirtillä, kannattaa siis laittaa päivämäärä jo kalenteriin muistiin! Mahdollisuuksien mukaan samalla voisi

järjestää hieman jotain omaehtoista oheisohjelmaa esim. juoksu- tai kävelylenkki lähimaastossa tai jos porukasta löytyy vaikka joogaohjaaja, niin helppo metsäjooga olisi mukavan rentoa ohjelmaa siitä kiinnostuneille.

Vastaava tapahtuma järjestetään kevättalvella 2020, jolloin lumitilanteen salliessa voisi rakentaa ja kokeilla erilaisia lumimajoitteita, toki teltoilla ja muillakin tavoin saa silloinkin yöpyä!

Lähellä olevalla kotuksella ja järvien ympäristössä yöpyi tapahtuman aikaan myös muuta väkeä kuin Taivaltajiä. Mikäli siis haluaa ensi kerralla valita nukkumapaikkansa lähistöltä, kannattaa paikalle tulla ajoissa.

Pirtiltä löytyy juomavesikelpoinen pumppukaivo, joten omia juomavesiä ei tarvitse tuoda mukana. Koirat voi ottaa tapahtumaan mukaan sillä rajoituksella, että Pirtin tai saunan sisätiloihin niitä ei päästetä. Taivalpirtillä järjestettävien tapahtumien yhteydessä sauna on maksuton tapahtumaan osallistuville.

Bussilla pääsee Ideaparkin luo, josta autolliset voivat myös hakea tapahtumaan tulijoita. Kyydit jokainen sopii itsenäisesti, tapahtuman järjestäjä ei ole vastuussa kyytien järjestämisestä.

Jutun kirjaili tapahtuman järjestäjä ja retkeilyjaoston tuore aktiivi Marika Kyrölä eli Marru erotukseksi Viinikan Marikasta.

Kuvat: Ritva Ryhänen

Ruskaretki Reisan kansallispuistoon 6.-15.9.2019

Liityin Taivaltajiin, koska halusin ruskavaellukselle ja nyt olimme vihdoinkin lähtökuopissa. Junalla Rovaniemelle, aamiainen asemalla ja bussikyödyillä kohti pohjoista rajan yli Norjaan. Ohitimme Kautokeinin ja jatkoimme matkaa ehkä noin 50 kilometriä kapeaa kaivostietä pitkin, kunnes pysähdyimme jonkinlaisen poroaitauksen parkkipaikalle. Oli hiljaista, tie jatkui eteenpäin kohti tunturin takana olevaa vanhaa kaivosta. Asutus oli jäänyt taaksemme ja edessämme näkyi mönkijän ura, joka vei mustalla jätessäkillä merkityn poroaitauksen portin läpi reitille, jota aioimme seuraavan viikon kulkea. Etappien kilometrit olen mitannut jälkikäteen kartalta, ne voivat heittää todellisista luvuista jonkin verran.

1.päivä: Parkkipaikka – Geadascohkka, 3 kilometriä

Samalle reitille lähti kolme porukkaa, yhteensä 15 taivaltajaa, mutta kummasti vain hävisimme kaikki maisemaan ja aloitimme matkan omina ryhminämme. Olin tohkeisani ja vain hieman pettynyt, kun maaruska ei loistanutkaan kymmenissä syksyn väreissä, kuten olin kuullut, vaan rinteet olivat enemmänkin sinapinruskeat.

Ensimmäisen päivän matka loivia kukkulankupeita pitkin oli ohi nopeasti ja teimme leirin rinteeseen tunturikoivujen sekaan. Olin pystyttänyt tunnelitelttaa kerran aikaisemmin, tätä lainatelttaa en kertaakaan. Yritin olla sen näköinen, että tiedän mitä teen. Aurinko laski ja ilma kylmeni. Lopulta teltta oli pystyssä, joimme iltateet, pikkuinen nuotiomme savutti ja takapuoli paleli nököttäessäni rinteessä Alepan muovikassi pakaroiden alla. Onneksi ympärilläni oli mukavia ihmisiä, jotka rupattelivat ja istuskelivat kaikessa rauhassa pimeään laskeutuessa päällemme.

Ensimmäinen aamu ei naurattanut

Mitä kertoisin ensimmäisestä yöstä? Se oli kylmä. En saanut unta, makuupussi ei ollutkaan lämmin ja hytisin, teltan katto roikkui liian lähellä, silmäluomet palelivat, pissatti ja ulkona kaikki oli jäässä ja valkoisen kuuran peitossa, kompuroin teltan naruihin ja katto laskeutui entistä alemmas, itketti vähän ja mietin, että nyt tuli tehtyä virhe. Onneksi tuli aamu.

2. päivä: Geadascohkka – Spalzacohkka, 15 kilometriä

Porukkamme kokeneemmat kulkijat arvioivat yöpakkasen olleen ainakin - 5 astetta. Yhtä kylmää yötä ei kuulemma ollut enää luvassa toista. Harvoin on yhteiseksi aamiaseksi keitetty puuro ja lämmin kiisseli maistunut yhtä ihanalta. Kuppi kahvia, kamat kasaan ja lähdimme toisen päivän etapille. Jännitin, miten selviän upottavan suon ylityksestä, joka oli kuulemma tulossa heti reitin alkupäässä. Sitä miettiessäni tulimmekin purolle, ensimmäiselle ylitykselleni, joka vaati kaiken keskittymisen ja tasapainoilun, että pääsin muiden mukana toiselle rannalle.

Pelätty suo taas oli mukava yllätys; mönkijänmentävien pitkospuiden alle oli viritetty verkko, joten kulkeminen oli helppoa. Ja taas ylitys, joka olikin jo oikea joki. Etenin turhan rehvakkaasti ja tipahdin istumaan keskelle jokea - pääsin housut märkinä, mutta rinka kuivana, vastarannalle. Etenimme avarassa maisemassa pienten tuntureiden tai kukkuloiden yli ja ohitse. Kuljimme mukavassa letkassa, välillä ympärillä porisi mukava puheensorina, mutta usein kuljin myös itsekseni, aivan kuin olisin ollut yksin avarassa maisemassa, mutta tiesin muiden olevan turvallisesti samalla polulla.

Olin odottanut jylhempää näkymiä, jotain vuononrantojen tyylisiä jyrkkiä ja ylväitä seinämiä, mutta maisema näytti ihan samalta kuin Suomenkin puolella. Poroja näimme vain matkan päästä. Sivilisaatiosta muistutti sähkölinja, joka kulki reitin suuntaisesti koko matkan ajan. Onneksi ympärillä oli avara, paljas maisema, jota katselemalla linja oli helppo pitää poissa silmistä ja lopulta, lähestyessämme Reisajoen rotkoa, reittimme erosivat ja se katosi näkyvistä.

Maasto vaihteli kuivasta suomaiseen kosteikkoon. Harpoimme mättäältä mättäälle ja sain vinkin polkea pajukkoa jalan alle, jos hyvää alustaa ei muuten löytynyt. Reitin vesija kosteikko-olosuhteet saattoivat nähtävästi muuttua jonkin verran vuodenaikojen ja kelien mukaan. Paluumatkalla huomasimme, että sade oli kasvattanut menomatkan pikkupurot leveämmiksi ylitettäväksi.

Kun päivän matka oli kuljettu, erotimme kaksi muuta ryhmää pikku pisteinä kauempana edessämme olevalla tunturilla. Ilta lähestyi, välissämme oli laajahko kosteikko ja tuuli viilensi ilmaa. Ryhmänvetäjämme Ilkka päätti, että teemme leirin niille sijoillemme – olimme Spalzacohkkan ja pienen mäennyppylän välisellä hiekkaisella tasanteella, suojassa tuulelta, vieressä pikkupuro ja lampi, joten jäimme yöksi siihen. Teltanpystytys sujui jo paremmin – kiitos saamieni neuvojen.

Ruokailu hoidettiin ryhmässämme niin, että jokainen vastasi vuorollaan päivän pääateriasta ja teki sen koko porukalle. Kuivatut sapuskat liotettiin päivän aikana Seijan toimivalla systeemillä (kaksi kannellista purkkia, pakastinpussit, joissa kuivamuona ja vesi laitettiin purkkeihin). Kun päivän matka oli taitettu ja leiri pystytetty, ainekset olivat valmiita lämmitettäväksi. Viikon ruokalistalla oli toinen toistaan herkullisempia ruokia: savusiikaa sitruunakastikkeella, lammasta, chorizo-tomaattikastiketta ja jauheliha-kanttarellikastiketta perunamuusin tai pastan kanssa, lihaa ja vihanneksia nuudeli-pedillä sekä kanaa ja vihanneksia riisin kera.

Ruoan päälle keitettiin teetä ja jutusteltiin pimenevässä illassa. Itse kömmin yleensä telttaan nukkumaan aika pian ruoan jälkeen, sen verran ulkoilma ja kulkeminen rinkan kanssa kävi voimille. Sitä paitsi aloin kiintyä telttaan omana pikku pesänäni.

3. päivä 9.9. Spalzacohkka – Imofossen, 11 kilometriä

Seuraavana päivänä jatkoimme tasaista nousua tunturiylängölle pilvipoutaisessa säässä. Edessämme kohosi ylväs Jiertä (826 metriä) ja sen takana, kauempana oikealla erottui määränpäämme; Reisan laakson, rotkomainen suuaukko. Tunturiylänkö oli kaunis ja maisemat avaria. Pilvet väistyivät, aurinko paistoi ja lämmitti ja pienen laskeutumisen jälkeen pysähdyimme syömään kauniiseen koivikkoon Luvddiidvuopmi-joen varrelle. Saman tien taidettiin päättää, että paluumatkalla nautimme maisemasta hieman kauemmin ja yövyimme tässä kauniissa paikassa koivujen katveessa.

Olimme vain kolmisen kilometrin päässä Imofossenin putouksilta, aivan Reisan laakson suulla ja sain siitä uutta vauhtia kulkemiseen, oltiinhan melkein perillä. Alkumatka sujui helposti, polku eteni koivikossa, jaloissamme oli heinikko ja maisemassa oli jotain niittymäistä. Vain koivujen vähän känkkyräiset rungot paljastivat minulle, että oikeasti olimme pohjoisessa. Matkan edetessä polku muuttui yhä jyrkemmäksi, koivikon sijaan meitä ympäröivät äkkiä jyrkät mäntymetsä, lopulta laskeudimme puiden välistä varovasti, todella jyrkkiä ja kivikkoisia rinteitä pujotellessa, Imofossenin äärelle. Kosken pauhu kumisi korvissa ja resonoi kallioissa mahtavana. Luulen, että hiljainen kunnioitus veden voimia kohtaan valtasi kaikkien mielen.

Marikan ryhmä oli jo valinnut yöpymispaikkansa hieman ylempää jokivartta ja niin me

jäimme niille sijoillemme. Tässä leirissä oli tarkoitus nukkua kaksi yötä. Seuraavana päivänä tehtäisiin päiväretki ilman rinkkoja Mollisfossenin suurelle putoukselle, jonne oli kuljettava noin 12 kilometriä syvemmälle laaksoon. Väsymyksestä huolimatta odotin retkeä, ihanaa päästä kulkemaan ilman rinkkaa! Vähänpä minä osasin aavistaa, millainen päivä itselleni oli tulossa

4. päivä 10.9. Imofossen – Mollisfossen – Imofossen, 24 kilometriä

Mollisfossenin reissua varten kokosin matkarepun telttapussista ja Elinan vevästä vyöstä. Kaikki olivat niin innoissaan, että minäkään en paljoa ajatellut sitä matkalla olevaa vaijerijyrkännettä, josta olin kuullut ja jota jännitin. Pakkasin eväät, kuoritakin ja crocsit mukaan ja lähdin omatekoisen kantamukseni kanssa muiden perässä kohti päivän seikkailua. Tunsin olevani intiaani nuoliviini selässään.

Ilkka seuraa, kun Elina, Johanna, Seija ja Pipsa kapuavat rinteä alas.

Imofossenin ja Mollisfossenin välissä on muutama vaativampi kohta, joista matkalla on selvittävä. Ihan ensimmäinen oli heti alussa, kun kipusimme alas siltä suurelta tasanteelta, jolla leirimmeikin oli. Laskeuduimme kalliolta suurten lohcareiden välistä, hankalimmassa paikassa oli tukevat tikapuut, joita pitkin kiipesimme alas. Onnittelimme itseämme siitä, ettei meillä ollut rinkkoja selässä. Laskeutuminen alas rantaan ei nimittäin ollut helppoa näinkään. Kalliorinne oli jyrkkä ja lohcareinen, minua hirvitti alhaalla virtaava joki ja kuvittelin koko ajan tippuvani alas veteen. Onneksi löytyi reitti, jota pitkin pääsin laskeutumaan niin, etten ollut kasvokkain joen kanssa, vaan sain ajatukseni kasaan ja pääsin alas.

Toinen Taivaltajaryhmä oli pystyttänyt leirinsä lumoavan kauniille paikalle alas rantaan. He eivät olleet paikalla ja saatoimme vain ihmetellä, miten kapuaminen alas oli onnistunut rinkkojen kanssa?

Polku ja matka jatkuivat joen itärantaa pitkin. Ja pian edessä olikin matkan vaativin osuus; vaijerivarmistettu rinne ja heti perään jyrkkä kivivyöryseinämä, jonka poikki oli päästävä kapeaa, viettävää poluntapaista pitkin. Minua hirvitti. Kipusin kapeaa ulkonemaa Ilkan kannustamana askel askeleelta ja puristin vaijeria kouristuksenomaisesti. Raavin rystyseni verille kallioon, kun en uskaltanut hellittää hetkeksikään. Yhtä en ymmärrä vielä: miksi ihmeessä vaijeri on pultattu kallioon osan matkasta nilkkojen korkeudelle? Tuntui todella vaaralliselta kyykkiä henkensä edestä ihmeellisessä asennossa ja tästä voisin laittaa palautetta Norjaan. Kiitos Ilkan, selvisin siirtyäkseni vain seuraavaan koitokseen. Ilman vaijeria. Voin sanoa, että alas jokeen viettävä kivivyöryseinämä, jonka muut kulkivat

kuin ohimennen, ei ole helppo edettävä silloin, kun kärsit korkeanpaikankammosta. Ilkka pysytteli jälleen lähelläni ja valoi minuun rohkeutta. Nenä melkein kivikkoseinämässä kiinni, etten vilkuilisi alas, selvisin tällä kertaa tästäkin. Riippusilta, jonka yksi kerrallaan ylitimme joen länsipuolelle, ei tuntunut enää miltään, vaikka sekini alkoi heilua, kun en tajunnut edetä tarpeeksi hitaasti vaan yritin päästä toiselle puolelle mahdollisimman nopeasti.

Kun nämä esteet oli ylitetty, etenimme länsipuolen rantapolkua pitkin Mollisfossenille asti. Kasvillisuus oli yllättävää; noukimme vadelmia vadelmapuskista, kahlasimme korkeassa saniaispöheikössä, paikoitellen kasvoi joitain maitohorsman tapaisia kasveja, ehkä horsmia, ehkä horsman sukulaisia. Joka tapauksessa Reisan laaksossa näytti vallitsevan aivan

oma ilmastonsa. Reitillä on kaksi kämppää ja yksi kammi. Heti riippusillan jälkeen on vuokrakämpä Nedrefosshytta ja noin kaksi kilometriä myöhemmin autiokämpä Naustihytta. Vajaan neljän kilometrin päässä siitä, edelleen Reisa-joen rannalla on Vuommatakkagammen, pieni kammi, jossa Marikan ryhmä piti ruokataukoa saapuessamme.

Ihmeellistä kyllä, koko Reisa-joen reitillä ei ollut liikkeellä juuri muita kulkijoita kuin me Tai-
valtajat. Tapasimme yhden Suomen Ladun –porukan Sastamalasta. He tekivät kierroksen Reisaan Kilpisjärven kautta. Nuori tsekkiläinen nainen oli liikkeellä koiransa kanssa, kaksi saksalaista naista kulki reittiä päinvastaiseen suuntaan ja norjalainen pikkuporukka oli viettämässä aikaa kämpällä Mollisfossenin juurella. Joen penkalla näkyi muutama jokivene, mutta muita kulkijoita reitillä ei juurikaan ollut.

Olin odottanut Mollisfossenin putouksen olevan jotain suurta ja ainutkertaista. Tosi-
asiassa tulimme putouksen kohdalle ilman mitään dramatiikkaa. Kapea polkumme kulki yhtä kapeana kuin aikaisemminkin, katselin lähinnä jalkoihini, etten kompastu ja siinä se sitten oli, nostin katseeni ja kaukana joen toisella puolella, pensaiden ja puiden takaa erottui alaspäin syöksyvä Mollisfossen, joka on 269 metriä korkea ja vesi putoaa vapaasti 140 metriä. Välimatkaa oli kuitenkin sen verran, että putous ei tehnyt minuun

Imofossenia ihailaan

mitään vaikutusta. Osin tämä johtui varmasti myös siitä, että osa putouksesta jäi kallion taakse eikä näkynyt siihen, missä olimme. Olin tarponut pitkän matkan ja tässä sitä oltiin, ei tuntunut miltään. Paitsi että alkoi olla nälkä. Syödessämme alettiin miettiä, kuka kokeilisi ylitystä, ketkä lähtisivät ainakin putouksen edustalla olevaan saareen katsomaan lähempää ja mitä tehtäisiin? Vähitellen kaikki kahlasivat saareen, minäkin. Uskalliaimmat ja kokeneimmat vesimelojat Pipsa ja Johanna päättivät ylittää joen putouksen puolelle. Virtaus oli kuulemma ollut todella kova, ja Pipsan kuvailtiin kulkeneen virran viemänä kuin korkinpalan. Itse sain Mollisfossenin taianomaisuudesta ja mahtavuudesta käsityksen vasta jälkikäteen, videoista ja valokuvista. Se on kieltämättä vaikuttava ja korkea putous, jonka juurella ihminen on todella pieni.

Elina ja minä päätimme lähteä paluumatkalle. Hannu lähti mukaamme, mikä sittemmin osoittautui pelastukseksi. Hannu, joka nautti yksin kulkemisesta ja tapasi lähteä liikkeelle jo hyvissä ajoin ennen muita, kulki välillä kanssamme, välillä edellämme ja vilkaisi aina välillä taakseen tarkistaen, että pysymme mukana. Matka sujui mukavasti, mitä nyt jalkojani alkoi painaa väsymys. Kun kulkee samaa reittiä edestakaisin on jännittävää huomata, miten erilaiselta kaikki vaikuttaa, kun suunta vaihtuu. Maisema tuntuu uudelta. En tiedä, vaikuttiko kulkusuunta vai väsymiseni vai mikä, mutta tulo-matkalla vaikeilta tuntuneet kivivyöry- ja vajeriseinämä muuttuivat paluumatkalla minulle yllättäen ylitsepääsemättömiksi esteiksi. Lähdin ylittämään kivivyöryseinämää ja yhtäkkiä sen keskellä, uloimmassa kohdassa jäädyin täysin. Kauhu ja kuolemanpelko salpasivat hengen, sydän hakkasi korvissa, en päässyt eteen enkä taakse. Tajusin, että voin kallistua taaksepäin ja jos putoan, ruhjoudun kiviin. Silmät kyynelissä pärskin räkää ja sain vaivoin vinguttua Hannulle, etten pysty liikkumaan. Hannu peruutti takaisin luokseni ja hivutti minut hitaasti, kädestä pitäen, pois seinämältä.

Ihmettelen vieläkin, kuinka totaalinen kokemus korkeanpaikankammo oli. Jyrkänteiltä päästyäni valuin hikeä ja itkin helpotuksesta ja järkytyksestä, että olisin voinut kuolla, jos olisin tipunut rinnettä alas. Ja olin kuitenkin selvinnyt. Olin aivan poikki. Kiipesimme leiritasanteellemme läntisempää reittiä pitkin välttääksemme jyrkät rantakalliot ja kivikot. Suunnittelimme tekevämme loppuporukalle valmiit sapuskat odottamaan. Pystyin jo nauramaan, kun mietimme, jos kävisikin niin, että porukan kokeneet kulkijat olisivat leirissä ennen meitä! Jalkapöytäni sattui joka askeleella, linkkasin ja kiroilin mielessäni. Lopulta laskeuduimme saman jyrkän mäntyrinteen kuin leiripaikalle saapuessamme. En voinut ymmärtää, että olin tehnyt sen edellisenä päivänä ihan helposti – nyt laskeutuminen tuntui järkyttävän vaikealta; askel oli epävarma, ja jalkaa vihloi astuessani. Olin niin väsynyt, etten edes tajunnut sitä ja sain hyvän muistutuksen omista rajoistani.

Lopulta olimme takaisin leirissä ja heti kohta kuulimme iloisesti juttelevan loppuporukan saapuvan leiriin. Kahden tunnin etumatalla tulimme kolme minuuttia nopeammin perille! Rinkattoman päiväretkemme jälkeen olin niin lopussa, että kömmin telttaani, makasin sikiöasennossa ja itkin pikkuisen.

5. päivä Imofossen – Luvddiidvuopmi, 3 kilometriä

Viidentenä aamuna aloitimme paluumatkan. Jätimme mahtavan Imofossenin, jonka jylhinä oli vyörynyt päällemme ja kumissut kallioissa. Oli kivuttava ylös mäntyrinte, jota edellisenä päivänä pääsin tuskin alas. Kiristin kenkäni, rinka selkään ja menoksi. Matkaa Luvddiidvuopmille oli vain kolmisen nousujohteista kilometriä takaisin ylängölle. Kiirettä ei ollut, ruska loisti keltaisena koivuissa ja punaisissa mättäissä jaloissamme,

Pidimme taukoja, söimme variksenmarjoja, puolukoita ja mustikoita ja ihailimme maisemaa ympärillämme. Kauempana erottuivat yhä jyrkät seinämät, kuin sisäänkäyntinä Reisan laaksoon.

Luvdiidvuopmille tulimme hyvissä ajoin viettämään rentoa loppupäivää. Tuuli puhalsi pilvet pois ja aurinko paistoi. Miehet lähtivät tutkimaan ympäristöä ja me naiset päätimme lähteä pesulle ylempäs joelle. Joki laski alas sen verran jyrkästi, että pienet putoukset seurasivat toisiaan ja vesi poukkoili iloisesti uomassaan. Löysimme kauniin ja rauhallisen paikan, johon vesi seisahtui hetkeksi. Riisuminen jyrkällä penkalla oli aikamoisen hankalaa, mutta oli ihanaa pulahtaa kirrkaaseen ja kylmään veteen. Seija, Johanna ja Pipsa lähtivät tutkimaan joen yläjuoksua, Elina ja minä seurasimme vain pienelle Arthurgammen –kammille asti. Kammin seinustalle oli pinottu halkoja, puita oli kasattu reilusti kuivumaan myös kammin viereen. Oli kirves, sisällä kaksi laveria, pöytä ja pieni kamina, jonka päällä saattoi lämmittää ruokaa. Oli kynttilänpätkiä, paistinpannuja ja muuta tarvittavaa. Jos tulisi myrsky tai muu hätä, täällä voisi hyvin majoilla jonkin aikaa. Hakkasin vähän klapeja omaa iltanuotiotamme varten ja kirjoitin vieraskirjaan kauniit kiitokset puista.

Kun kaikki olivat tulleet retkiltään, palasimme vielä kammille ja paistoimme koko porukalle Pipsan organisoimat letut. Aivan täydellinen päivä. Iltaa kohti tuuli yltyi, mutta viritimme vielä tulen leiripaikalle hakkaamistani klapeista. Iltateet ja nautut nautittiin pimenevässä, mutta tuulisessa illassa ja oli taas korkea aika kömpiä teltoihin nukkumaan.

6. päivä Luvdiidvuopmi – Gievajohkan sivupuro 12km

Tuulinen yö oli tuonut pilvet takaisin taivaalle ja aamulla jatkoimme matkaa yhä tuulisessa säässä sadepilviä tähyillen. Kuljimme nyt avoimessa tunturimaastossa omia jälkiämme takaisin päin, kapea polku nousi ja laski. Alkoi sataa, kuljimme kuin sadepilven sisällä, satoi kovemmin ja jatkoimme matkaa. Ihme kyllä, 12 kilometrin matka sateessa sujui kuin heittämällä, helposti. Olin ihan ihmeissäni, kun olimme perillä Gievajohkan sivupuron varressa, jonne asetuimme leiriin Marikan ryhmän viereen ja etsimme telttapaiikat märästä ruohikosta.

Nyt sade alkoi ärsyttää toden teolla. Kaikki oli märkää ja kylmää ja vietin loppupäivän torkkuen makuupussissa ja toivoin olevani muualla. Sade ropisi teltan kattoon tasaiseen tahtiin. Ruoka-aikaan minut herätettiin syömään kanaa ja riisiä ja se piristi. Päätimme lähteä iltakävelylle viereisen kukkulan rinteelle, että saisimme kroppamme lämpimiksi ennen yötä.

Oli hämärää ja seurailimme mönkijänjälkiä ylös rinnettä. Yhtäkkiä takavasemmalta ylitsemme lensi kotka. Hämärässä ja tiikusateessa sen vahvat siiveniskut piitvät suuren linnun ilmassa. Kotka kaarsi aivan läheltä ja jatkoi kukkulan toiselle puolelle. Jäimme kaikki tuijottamaan sen lentoa typertyneenä, kunnes Seijan johdolla lähdimme seuraamaan sitä. Olimme kulkeneet vain hetken, kun yhtäkkiä edestämme nousi ilmaan neljä tai viisi kotkaa ja parvi korppeja. Mieleton näky! Jossain lähellä oli oltava haaska, mutta hämärässä emme erottaneet sitä kukkulan kivikoista. Kirosin ääneen, että juuri tänään jätin silmälasit teltaan! Tiirasin minkä pystyin, mutta kotkat jäivät muistikuvini vain suurina, majesteettisina hahmoina, joiden hetken pelkäsin kaartavan takaisin kimppuamme, kun uskalsimme häiritä niitä. Lohdutukseksi sain Marikan ryhmässä kulkeneelta Kitiltä puolimetrisen kotkansulan, joka löytyi kivikosta ja on nyt voimaesineenä kotonani.

7. päivä Gievajohka – Geadascohkka, 12 kilometriä

"Parasta on pukea märät vaatteet päälle, muuten kastuu ne kuivatkin!", neuvoi Seija ja tein niin. Aamulla sade oli vihdoin tauonnut. Kiskoin märät vaatteet päälle ja ne lämpenivät sitä mukaa, kun liikuimme eteenpäin. Aurinko häikäisi ja olo oli kevyt - sade oli takana ja enää loppusuora matkasta jäljellä. Rinkkakin oli joka päivä kevyempi. Paitsi, että olin ottanut mukaani ylimääräiset klapit, jotka hakkasin Arthurgammenilla. Kannoin niitä rinkassa, kun en millään raaskinut jättää hyvää puuta sateeseenkaan. Kuiva puu on oikeastaan kevyttä.

Menomatalla reittimme kulki vähän kauempana Reisjärvestä (Räisjävi), mutta nyt suuntasimme rannalle. Aurinko helotti kirkkaalta taivaalta, järvi oli tyyni, rantoja reunoisti kapea hiekkakaistale, ja vesi oli kirkasta. Oli hiljaista, muutama vesilintu uiskenteli kauempana järvellä. Pidimme ruokatauon ja kuivattelimme nousevassa tuulenvireessä vaatteitamme. Pipsa päätti kokeilla, kelluuko rinkka vedessä sadesuojan avulla? Kyllä se kelluu. Pipsa seisoj järvestä reittä myöten ja 20 kilon rinkka kellui korkealla. Jos olisi pitänyt edetä tyynessä vedessä pitempi matka, rinkkaa olisi voinut vaivattomasti vetää perässä.

Loppumatkan ylitykset sujuivat lauleskellen, vaikka alkumatkasta olin pelännyt ja jännittänyt niitä suu kuivana. Lähes vuorokauden kestänyt sade oli nostanut jokien pintaa ja tehnyt uomista leveämpiä, mutta se ei haitannut. Asiaan tosin vaikutti myös se, että jossain vaiheessa Ilkka oli lainannut minulle sauvaansa sen yhden lisäksi, joka minulla jo oli (sekin lainassa Johannalta) ja huomasin, että ylitys oli satakertaa helpompaa ja askeleet varmempia kahdella sauvalla.

Saavuimme lopulta rinteeseen, jossa olimme viettäneet ensimmäisen yön pakkanen niskassamme. Marikan ryhmä oli tehnyt leirin samoille sijoille. Pieni sadekuuro yllätti meidät ja hetken pelkäsimme, että joudumme rämpimään märässä vielä toisenkin yön, mutta kuuro meni pian ohi ja levittelimme makuupussit, suojat, vaatteet ja teltat kuivumaan känkkäräkoivujen rungoille.

Syötyämme lähdimme jälleen iltakävelyille ensin kukkulaa ylös, kohti järveä ja poikkesimme vielä Reisvannhyttan –kämpälle. Kämpän edustalle olikin leiriytynyt kolmas Taivaltaja-ryhmä, joten olimme koossa koko poppoo. Palattuamme leiriin Johanna yllätti meidät kaivamalla kätköstään menomatalla piilotetun viinipullon! Kasasimme nuotion Arthurgammenin klapeista, joimme viiniä ja lauloimmekin vähän. Sovittiin, että seuraavalle reissulle olisi otettava laulunsanoja mukaan. Pimeässä illassa, nuotion äärellä oli tunnelmaa, mutta alkoi tulla kylmä. Vaikutti siltä, että rinteeseen oli jälleen asettumassa pakkanen. ”No, parempi pakkanen kuin vesisade!”, totesimme ja kömmimme lopulta telttoihin nukkumaan. Osa meistä jäi odottamaan revontulien ilmestymistä, mutta niitä ei näkynyt.

8. päivä: Geadascohkka – parkkipaikka, 3 kilometriä

Viimeinen aamu, valkoinen kuura peitti maan – oli kuin olikin ollut reissun toinen pakasyö! Viimeinen aamupuuro, kahvit ja teltta kasaan viimeistä kertaa tällä reissulla. Edessä oli muutama hassu kilometri poroitauksen parkkipaikalle, jossa bussi jo odotti. Aamuaurinko paistoi, olin tehnyt jotain, mistä olin unelmoinut pitkään ja selvinnyt siitä. Matkaan oli tosin mahtunut väsymystä ja välillä aitoa kauhua ja kuolemanpelkoakin, mutta ennen kaikkea selviytymistä yhdessä uusien, mukavien ihmisten kanssa. Ihan huippureissu.

Teksti ja kuvat: Minna Saikkonen

Syksyinen luontoretki Kintulammille 5.10.

Kirpeän syyspäivän auringonpaiste sai haapojen ruskan täyteen loistoonsa ja kultasi koivujen lehdet, kun lähdimme yhdeksän hengen hyväntuulisella joukolla Kintulammin metsäisiin maisemiin. Yhtenäisen ja luonnotaan arvokkaan retkeily- ja luonnon-suojelualueen koko on reilut 600 hehtaalia, ja se onkin Pirkanmaan kolmanneksi suurin luonnonsuojelualue Seitsemisen ja Helvetinjärven kansallispuistojen jälkeen. Upea ja ainutlaatuinen luontolahja Tampereen kaupungilta 100- vuotiaalle Suomelle!

Suunnatessamme metsän siimekseen Kintulammentien p-paikalla oli vielä rutkasti vaipaita paikkoja, vaan toisin oli palatessa. Ääntä piti reilusti korottaa, jotta tuli tilaa ja mahtui ajamaan autonsa tien tukkeeksi tunkeneiden, mutta onneksi juuri sopivasti maastosta palanneiden, äksyilijöiden ohi. Heitä ei selvästikään ollut luonnossa liikkuminen rentouttanut tipan vertaa! Toisin oli Taivaltajien mukavan retkiporukan laita.

Hömötiaisten ja hippiäisten jutustellessa yläpuolellamme puiden oksissa, ehkä kaksijalkaisten kulkua kommentoiden, suuntasimme aluksi koko alueelle nimensä antanutta Kintulammin kohden. Kaungilta vuokrattavalta Kintulammen majalta pauhasi musiikki nupit kaakossa siihen malliin, että päättelimme jonkun nuorisoporukan olevan railakkaan viikonlopun vietossa. Hämmästykseni oli melkoinen, kun havaitsimme pihassa olijat jo varttuneeseen ikään ehtineiksi. Paluuta nuoruuden festarikesiin vai mitä lie. Ainakin täysin väärä paikka radion huudatuksien, totesimme yhdestä suusta.

Alkuiltapäivän auringossa kylpevää lampimaisemaa tovin silmäilyämme matka jatkui läpi tuoreiden ja kuivien kankaiden. Pysähdyimme katselemaan paitsi erilaisia poronjäkäläitä erityisesti syksyisen metsän heleän vihreää sammalmattoa tyypillisine lajeineen. Viivähdimme tovin myös parin pienen suopursurämeen kohdalla. Onneksi korpi- ja rämeläikkujä on 1940-luvulla alkaneessa ojitusvimmassa jäänyt luonnontilaan monenlaisten suolajien elinpaikaksi.

Pysähdyksen paikka oli myös yöpakkasten jo ruskettamien sananjalkakasvustojen kohdalla. Sananjalka on ollut esivanhemmillemme tärkeä kasvi, johon liittyy paljon mielenkiintoisia ja hauskoja uskomuksia. Se kukki vain juhannusyönä, ja kukan poimijalle oli luvassa monenlaista muutoin mahdotonta. Hän löysi aarnitulen osoittaman aarteen, mutta sen ottaminen ei käynyt noin vain, vaan vaati oikeat rituaalit. Kukan löytäjä pystyi muuttumaan näkymättömäksi ja avaamaan puhaltamalla kaikki lukot! Näkymättömänä pysyminen olikin varmaan lukkojen availun jälkeen erittäin tarpeellista, ellei halunnut yllään kruunun pukua. Kerran kuitenkin eräs raumalainen ämmä pyyhki sananjalkaan takamuksensa käytyään metsässä tarpeillaan, minkä jälkeen kasvi on ollut niin häpeissään, ettei ole enää kehdannut kukkia.

Salaperäisten sananjalkojen luota jatkoimme myhäillen Kaukaloistenkallion tuli- ja laavupaikalle eväiden syöntiin ja makkaroiden paistoon. Ajoituksemme olikin passeli, sillä ehdimme sopivasti saada makkarat tulille ennen jälkeemme tullutta isoa porukkaa. Evästelyn ohessa oli mukava katsella syysauringossa kylpevää maisemaa alla olevalle pikku lammelle, rantakoivujen keltaista hehkua ja rahkasammaleen värikirjoa.

Energia-tankkauksesta uutta puhtia saaneina jatkoimme matkaa yhtenä joukkona Kortejärven p-paikalle asti, missä ryhmämme jakaantui kahtia allekirjoittaneen suunnatessa Karin ja Timon kanssa Vattulan ikimetsän syliin.

Vattulan alue on suojeltu jo vuonna 1959, ja kirveen vuosisatoihin koskemattomassa vanhassa metsässä mieli lepää. Kintulammin alueen erikoisuuksia ovat aihkit, vuosisatoja vanhat ylispuumännyt, joita Etelä-Suomen metsissä on jäljellä niukasti. Niitä

löytyy lähinnä entisistä kruununpuistoista. Sellaista on ollut myös suurin osa Kintulammenkin aluetta. Viivähdimme jonkin aikaa mietteissämme polun vartijana seisovan mahtavan mäntyjättiläisen juurella. Lähes 400-vuotiaan aihkin massiivista olemusta ja jyrkän kilpikaarnan peittävää runkoa katsellessa aika tuntui pysähtyvän.

Toinen ryhmä suuntasi kulkunsa Kortejärven tilalle, missä kukaan porukasta ei ollut aiemmin käynyt. Ajan patinoimia vanhoja ulkorakennuksia katsellessa saa käsityksen entisajan elämänmenosta ja arkisesta aherruksesta.

Kortejärveltä paluureitti jatkui alueen suurimpiin soihin kuuluneen, aikanaan ojitetun ja metsälle istutetun Laukkisuon kautta. Edellisen yön rapsakan pakkasen jäljiltä pitkospuut olivat liukkaita, mutta johdattivat Kintulammen kiehtoville saloille.

Mainiossa porukassa matka taitui leppoisasti ja hyvillä mielin syysluonnosta nauttien. Retkellä mukana Eeva-Helena, Pirkko, Marja, Harri, Kari, Sebastian, Juha, Timo ja Elina.

Retken paras hetki

Teksti ja kuvat: Elina Pallas

VUOKRATTAVAT RETKEILYVÄLINEET (päivitetty 20.3.2017)

Vuokrattava tuote (nouto ja palautus keskiviikkona) euroa/viikko/kpl tai pari

TELTAT JA LAAVUT

Abisko Shape 3 (sopiva kahdelle aikuiselle), 1 kpl	12,00
Vaude Arco 2h, 2 hlö, 1 kpl	8,00
Halti Alfa 3, tunneli, ymp. vuoden, 3 hlö, 1 kpl	6,00
FJ Akka Sharpe R/S 3, tunneli, ymp. vuoden, 3 hlö, 1 kpl	8,00
Halti hike & bike 3 kupoli, 3-vuodenajan, 1 kpl	5,00
Halti erätoveri sadekatos 3x3 m, 1 kpl	2,00
Vihe erätoveri sadekatos 3x3 m, 1 kpl	2,00
Vihe 4-hengen laavu, 2 kpl	2,00

TALVIVARUSTEET

Ahkio Savotta, 2 kpl	8,00
Ahkio Koivisto	5,00
Lumikengät TSL 227, 6 paria	6,00
Lumikengät TSL 810, 1 pari	6,00
Lumikengät Tubbs, 2 paria	6,00
Lumikengät TSL206 Rando, lasten lumikengät, 2 paria	6,00
Lumikengät Mac Kenzie, lasten lumikengät, 2 paria	6,00
Lumikenkäsauva, teleskooppi, sommalla, 3 paria	2,00
Retkiluistimet Oac Clider X, 2 paria	6,00

RINKAT JA REPUT

Fjällräven Kajka 65l anatomic -rinkka	8,00
Savotta 906 85L	5,00
Savotta 906 85L Tunturisusi	5,00
Karrimor Jaguar GR 80 –rinkka	5,00
Halti Andi 75 putkirinkka	4,00
Haglöfs tight reppu L	2,00

KEITTIMET

Trangia spriipolttimella, 3 kpl	2,00
Primus kaasukeitin, 2 kpl	2,00

Vuokrattava tuote

KANOOTIT JA KAJAKIT

	vuorokausi	viikonloppu	viikko
Old Town 174 -intiaanikanootti	10,00	20,00	50,00
Old Town 158 -intiaanikanootti	10,00	20,00	50,00
Pyranha Traveller 16 -intiaanikanootti	10,00	20,00	50,00
Prijon Taifun -koskikajakki, 2 kpl	5,00	10,00	25,00
MX-340 -koskikajakki	5,00	10,00	25,00
Corsika -koskikajakki	5,00	10,00	25,00
Piruette -koskikajakki	5,00	10,00	25,00
Hasle Explorer -meri/retkikajakki	10,00	20,00	50,00
Miwok dak -retkikajakki	10,00	20,00	50,00
TAHE –retkikajakki	10,00	20,00	50,00

Aukkopeitteet, melat, kypärät ja säilytystynnyrit kuuluvat melontavarusreisiin. Melontakaluston vuokrausasiat tiistaisin melontailloissa kello 18.00 Kaupinojan vajalla, jossa samalla varmistetaan, että vuokraajalla on edellytykset turvalliseen melontaan. Varmista ennen yhdistyksen retkelle lähtöä kuuluko kalusto reissun hintaan. Tiistain melontailtoina kaluston käytöstä ei vuokraa peritä.

Tampereen Taivalajat ry:n varusteiden vuokraaja on korvausvelvollinen varusteille aiheutuneesta vahingosta. Varusteita ei vuokrata seuran ulkopuolisille. Vuokra käteisellä noudettaessa Kerhuhuoneelta Korttelahdenkatu 10-12 keskiviikkoisin kello 17.00-18.30 tai puh 03 214 5231.

SILPPUSÄKKI

Sähköpostitiedotus

Tampereen Taivaltaajien tiedotteiden sähköpostilistalle voi liittyä netin kautta sivulla taivaltaajat.sporttisaitti.com.

Muistathan ilmoittaa sähköpostiosoitteesi muutoksesta.

Yhdistyksen kotisivut ja facebook

Osoitteesta <http://suomenlatu.org/tampereentaivaltaajat> löydät tietoa mm. tulevista tapahtumista ja voit lukea Tapahtumat-lehteä värillisenä.

Käy tutustumassa myös facebook-sivuihimme – liity ja ota osaa keskusteluun...

Taivalpirtin avain

Johtokunta myöntää oikeuden Taivalpirtin jäsenavaimen lunastamiseen kahden vuoden jäsenyyden ja kahden jäsenavaimen haltijan suosituksen jälkeen. Johtokunnan hyväksymisen jälkeen avaimen voi käydä lunastamassa Kerholta päivystysaikaan keskiviikkoisin.

Ota jäsenkortti mukaan.

Tällä hetkellä avainmaksu on 50 €, joka koostuu 20 € panttimaksusta ja 30 € käyttömaksusta. Panttimaksun saa takaisin palauttaessaan avaimen.

Taivalpirtin saunan käyttö

Saunan lämmityksessä ja saunomisessa noudatetaan ”saunaohjesääntöä” ja siten varmistetaan saunomisnautinnon jatkuminen tulevaisuudessakin. Saunamaksu 5 euroa/henkilö maksetaan seinällä olevaan saunalippaaseen ja samalla tehdään merkintä saunomisesta kassavihkoon. Saunojan on kirjoitettava koko nimensä luettavasti vihkoon.

Taivaltaajien historiikki

Taivaltaajien 50 –vuotishistoriikkia myydään Kerholla keskiviikkoisin päivystysaikaan.

Uusi pankki ja uusi tilinumero

Yhdistyksen uusi tilinumero on FI 6441 0800 1036 6881 ja pankkina toimii Oma Säästöpankki.

Tampereen Taivaltajat ry

Kortelahdenkatu 10-12, 33230 Tampere, puhelin 0500 380 295 tai 03 214 5231

<https://taivaltajat.sporttisaitti.com>, sähköposti: taivaltajat (at) gmail.com

Taivalpirtti Savontie 653, Lempäälä

Pankkiyhteys: IBAN FI64 4108 0010 3668 81, Y-tunnus: 0155642-2

Toimihenkilöt

Puheenjohtaja Raimo Raevaara

Mullintie 14 As. 3, 37800 Akaa
040 837 6269,
raimo.raevaara (at) gmail.com

Varapj, rahastonhoitaja, internetsivut, koulutusyhdyshenkilö Matti Rahomäki

050 572 3531,
mattirahomaki (at) gmail.com

Sihteeri Paula Paavilainen

Vähkäräntie 16, 33980 Pirkkala
040 740 0008,
paula.m.paavilainen (at) gmail.com

Jäsens sihteeri Seppo Raevaara

040 546 8773, raevaara (at) koti.tpo.fi

Leikekirjan hoitaja Heikki Rinnemaa

045 350 5101, hrinne (at) elisanet.fi

Kiinteistötoimikunta pj Mattias Puronniemi

040 577 7099, 03 222 9949

Johtokunta

Marko Drugge	045 128 9112
Matti Ketola	040 730 3299
Marja-Liisa Lehto	040 779 6505
Paula Paavilainen	040 740 0008
Mattias Puronniemi	040 577 7099
Seppo Raevaara	040 546 8773
Matti Rahomäki	050 572 3531
Susanna Ranta-aho	040 508 6117
Ilkka Sillanpää	040 726 7022
Marika Viinikka	050 550 9072
Varaj. Jussi-Pekka Arkkola	045 189 8489
Jaana Röytiö	050 373 2719

Suomen Latu ry

www.suomenlatu.fi
Radiokatu 20, 00240 Helsinki
Jäsenpalvelu 044 7226 301

Hämeen latualueen yhdysenkilö

Juha Rantanen, Kankaanpää
050 439 8247, juha (at) jamisport.fi

Jaostot

EA-jaosto pj Marja-Liisa Lehto

040 779 6505, marjaliisa.lehto (at) gmail.com

Etsintäjaosto pj Reijo Laamanen

050 584 0932, reijo_laamanen (at) kolumbus.fi

Hiihtojaosto pj Raimo Raevaara

040 837 6269, raimo.raevaara (at) gmail.com

Kävelöjaosto yhteysenkilö Erkki Lehto

045 235 1222, lehtoerkki (at) gmail.com

Lapset ja nuoret -jaosto vastaava Jaana Röytiö

050 373 2719, jaanajalarvo (at) hotmail.com

Pelijaosto pj Seppo Raevaara

040 546 8773, raevaara (at) koti.tpo.fi

Pyöräilyjaosto pj Matti Rahomäki

050 572 3531, mattirahomaki (at) gmail.com

Retkeilyjaosto pj Marika Viinikka

050 550 9072, tiuku_78 (at) hotmail.com

Retkeilyjaosto, kalustonhoitaja Ari Ahonen

044 555 9639, a.ahonen.fi (at) gmail.com

Taivalpirtti

Emäntäryhmä

Kaisa Plomp, p. 040938 6111
kaisa.plomp (at) elisanet.fi

Taivalpirtin isännät

Ossi Kuoppala 050 588 3084
ossi_kuoppala (at) suomi24.fi

Pertti Hämäläinen 050 464 7549

pertti.hamalainen81 (at) gmail.com

Tapahtumat –lehti

Päätoimittaja ja taitto Anna-Maija Rae

Kaapelintie 528, 37600 VALKEAKOSKI
040 583 2733, anna-maija.rae (at) pp.inet.fi

Pirkan Kierros ja Pirkan Hölkä

050 408 5111 www.pirkankierros.fi
Lindforsinkatu 5, 33720 Tampere
Hervannan vapaa-aikatalo 2. krs

Liity Taivaltajien sähköpostilistoille

Melontalista

Melontalista on tarkoitettu kaikille melonnasta kiinnostuneille taivaltajille. Listalla on tarkoitus tiedottaa, kysyä ja keskustella kaikista melontaan liittyvistä asioista. Tapahumat -lehti ilmestyy sen verran harvoin, että tämä lista on tärkein kanava melonnasta tiedottamiseen. Tällä listalla voi esimerkiksi hakea melontaseuraa omille retkille. Listan sähköpostiosoite on: ttmelonta@googlegroups.com.

Retkeilylista

Retkeilylista on tarkoitettu kaikille retkeilystä kiinnostuneille taivaltajille. Retkeilyjaosto tiedottaa listalla järjestämistään retkistä (lehdessä tiedottamisen lisäksi), mutta lista on tarkoitettu myös muuhun retkeilyyhteisöön tiedottamiseen ja keskusteluun. Tällä listalla voi esimerkiksi hakea retkiseuraa muillekin kuin taivaltajien virallisille retkille, kuten lumikenkäilyyn, retkiluisteluun, lintubongailuun tms. Listan sähköpostiosoite on: ttretkeily@googlegroups.com.

Listoille kirjoittaminen

Kaikki listat ovat suljettuja listoja, mikä tarkoittaa, että listalle voi lähettää postia vain listan jäsen. Kaikki listan jäsenet voivat postia lähettää. Jos listalle lähetettyyn viestiin vastaa, niin myös vastaus menee kaikille muille, ellei vastaanottajaa vaihda toiseksi.

Liittyminen

Mikäli haluat liittyä melontalistalle ja retkeilylistalle tai molempiin, lähetä sähköpostia Johannelle: valimaki.johanna@gmail.com.

Etsintäjaoston lista

Etsintäjaoston postituslistalle voit liittyä Taivaltajien internet sivulla olevalla lomakkeella. Sivun osoite on:

<https://taivaltajat.sporttisaitti.com/jaostojen-toimintaa/etsintajaosto/>

Lapset/nuoret/perheet lista

Tällä listalla ilmoitetaan erityisesti lapsille, nuorille ja perheille suunnatusta toiminnasta. Voit liittyä listalle ilmoittamalla yhteystietosi Taivaltajien internet sivulla olevalla lomakkeella. Sivun osoite on:

<https://taivaltajat.sporttisaitti.com/jaostojen-toimintaa/lapsiperhetoiminta/>

Molemmilla sivuilla (etsintä ja lapset/nuoret/perheet) on keskustelupalsta, jolle voi kirjoittaa haluamastaan aiheesta. Keskustelupalstoille jätetyistä viesteistä saa sähköpostin, kun laittaa rastin "Seuraa tätä keskustelupalstaa" ruutuun. Ruutu näkyy vain sivustolle kirjautuneille. Kirjautuminen tapahtuu napauttamalla sivun vasemmassa alakulmassa olevaa © merkkiä. Käyttäjätunnus on yhteystiedoissa annettu sähköpostiosoite. yhteystiedoissa annettu sähköpostiosoite.